

Tom Short

Pět klíčových otázek křesťanství

Tuto knihu Vám daroval:

Tom Short

Pět
klíčových otázek křesťanství

Křesťanské sbory
2016

Tom Short

Pět klíčových otázek křesťanství

Překlad z anglického originálu:

5 Crucial Questions about Christianity

© 2001 www.5CrucialQuestions.com

Překlad: Lukas Mellwig

Není-li uvedeno jinak, biblické citáty jsou převzaty
Českého studijního překladu.

První vydání

2016 Křesťanské sbory

Šámalova 15a, 615 00 Brno

Korektury: Radka Tomášková

Sazba: Jan Vopalecký

Obálka: Lucian Binder, Marianheide, SRN

Tisk:

Veškerá práva českého překladu vyhrazena.
Tato publikace není určena k prodeji.

ISBN 978-80-905970-2-0

Obsah

Úvod.	7
1. otázka: Opravdu existují důkazy Boží existence?	13
2. otázka: Bible – jen jedna z mnoha knih?	25
3. otázka: Nerozhoduji snad já sám o tom, co je pro mě dobré?	41
4. otázka: Nebyl Ježíš jenom významný učitel?	59
5. otázka: Není nudné a omezující být křesťanem?	75
Závěr: Nejdůležitější otázka ze všech	85
Dodatek: Jak jsem se setkal s Bohem	91

Úvod

Když jsem přednášel na Univerzitě A&M v Texasu, přišlo mě poslouchat mnoho lidí. Jedna studentka, ateistka, nedokázala přijmout nic z toho, co jsem říkal o křesťanství. Zapomněl jsem její jméno, ale její příběh nikdy nezapomenu. A protože mě vždy zajímalo, jak člověk dospěje k tomu, čemu věří, zeptal jsem se jí, jak se stala ateistkou.

„Byla jsem vychovávána k tomu, abych věřila v Boha,“ vyprávěla, „ale ještě když jsem chodila na základní školu, začaly mě napadat otázky ohledně toho, co jsem slyšela v kostele. Když jsem se ptala pana faráře, nebyl schopen mi na ně odpovědět. Místo toho mi jenom řekl, že bych měla zkrátka věřit a že je ode mě špatné a hříšné pochybovat a vyptávat se. Dusila jsem ty otázky v sobě hodně dlouho. Pak jsem se ale dostala na vysokou školu a zjistila jsem, že druzí lidé si kladou úplně stejné otázky. Když jsem s nimi pak mluvila, přišla jsem

na to, že všichni tito lidé byli buď ateisté, nebo agnostici, a tak jsem se také stala jednou z nich.“

Nikdo nemůže mít této mladé ženě za zlé, že dospěla k tomu, že křesťanství nemá odpovědi na její těžké otázky. Pravda je ale taková, že křesťanství ve skutečnosti *má* odpovědi i na těžké otázky, jen pracovníci v církvi (včetně teologů a vedoucích církve) si nikdy neudělali čas na to, aby tyto odpovědi našli!

Obávám se, že zkušenost této ženy není ojedinělý případ. Křesťané jsou všeobecně vnímáni jako lidé, kteří objevili něco, co jim dodává vnitřní pokoj, bezpečí a štěstí, ale to, čemu věří, po intelektuální stránce zkrátka nemůže obstát.

To však není pravda. Pokud vás to zajímá, pročtěte si tuto útlou knížku, v níž probereme zásadní otázky týkající se křesťanství, které si lidé často kladou, a uvedeme důvody, proč věřit v Krista. Možná to jsou důvody, o kterých jste ještě nikdy nepřemýšleli.

Neslučitelné

„Počkat!“ možná namítnete. „Co to má znamenat? Myslel jsem, že křesťanství je založeno na víře. Jenže víra a rozum jsou přece neslučitelné!“

Ve skutečnosti slučitelné jsou. Je pravda, že k tomu, aby člověk byl křesťan, potřebuje víru. Bible říká: „Bez víry si přece jeho oblibu nikdo nezíská. Kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kdo jej hledají.“ (Židům 11,6) Víra znamená věřit v to nebo spolehnout se na to, co jste ještě nikdy neviděli. To však neznamená, že by víra měla být v rozporu s rozumem a logikou. Pravá víra se ve skutečnosti často opírá o rozum a je založena na spolehlivých důkazech. Křesťanství je náboženství přemýšlejícího člověka. Nevybízí nás k tomu, abychom byli naivní či lehkověrní, ale naopak zapojuje náš rozum a stejně jako naše srdce. Koneckonců, Bůh každému z nás dal mozek a chce, abychom jej také používali!

Možná následující ilustrace pomůže pochopit vztah mezi vírou a důkazy. Představte si, že bydlíte v bytě v desátém patře a najednou uslyšíte požární hlásič. Běžíte ke schodišti, ale to už je dávno plné kouře. Rychle se vracíte zpátky do svého bytu, mokrým ručníkem utěsníte otvor pod dveřmi a přemýšlíte, jak se odsud dostat.

Když už se kouřem začíná zaplňovat i váš byt, otevřete okno, postavíte se na římsu a vzpomenete si, co vás jednou učili v nedělní škole pro malé děti.

„Jestliže budeš opravdu pevně věřit, dokážeš cokoliv.“ Jak tam tak stojíte na té okenní římse a díváte se dolů z desátého patra, snažíte se přesvědčit sebe sama, že když budete mávat rukama dostatečně silně a zároveň uvěříte tomu, že dokážete létat, tak opravdu budete létat.

Opakovali byste si: „Umím létat! Umím létat!“ Všichni ale víme, že nezáleží na tom, jak silně mávate rukama ani jak silně věříte. Pokud z římsy skočíte, skočíte do náruče smrti. Ani veškerá víra světa vám neumožní létat. Já tvrdím, že toto není ta víra, kterou od nás Bůh očekává. Tato „víra“ je naivní a mohla by být nebezpečná i pro vaše zdraví!

Představme si ale trochu jiný scénář. Hoří a vy zjistíte, že kromě okna zde není bezpečný únik. Jenže tentokrát se postavíte na římsu a – světe, div se – dole pod vámi drží hasiči roztaženou obrovskou síť. Zdola na vás urostlý hasič křičí do megafonu: „Skočte, my vás chytíme!“

V tuto chvíli jste postaveni před volbu, která prověří vaši víru – ne však víru v Boha, ale víru v hasiče. Musíte se rozhodnout, jestli těmto lidem budete věřit, nebo ne. Dokážou vás chytit? Bude jejich výbava fungovat? Vkládáte svůj život do jejich rukou. Bez víry to nemůžete udělat. Ještě nikdy jste neská-

kali z desátého patra, ale pokud se rozhodnete hasičům důvěřovat, tento doslovný „skok víry“ uděláte.

Každodenní víra

Když se podíváme na víru v tomto kontextu, vidíme, že mnoho věcí, které každý den děláme, závisí na víře neboli důvěře. Pokaždé, když pijete sklenici limonády, prokazujete důvěru společnosti, která tuto limonádu vyrábí. Pokaždé, když jedete autem, prokazujete důvěru společnosti, která ho vyrobila, a řidičům, se kterými se na silnici potkáte – většinou to jsou řidiči, se kterými jste se nikdy předtím nesetkali.

Ve škole prokazujete důvěru svým profesorům a učebnicím. Prokazujete důvěru své bance, když do ní vkládáte své těžce vydělané peníze. Důvěřujete lidem, se kterými máte vztah, a cítíte se dotčeni, když vám naopak druzí nedůvěřují.

Téměř žádná lidská interakce se neobejde bez důvěry. Opravdu nás překvapuje, že Bůh od lidí také očekává, že v něj budou věřit a důvěřovat mu?

Ano, musíte věřit, ale ve skutečnosti není nic rozumnějšího než věřit v Boha. A právě tímto se zabýváme v této knížce. Už víme, že víra je nutnost,

a proto vás chci poprosit, abyste na chvílku mluvili s Bohem s vírou. Právě teď se jen na minutu zamyslete a poproste ho, aby vám pomohl v této knize najít odpovědi, které ve svém životě potřebujete. Může to znít třeba takto:

Milý Bože, chci znát pravdu o tobě. Prosím tě, aby ses mi ukázal a dal mi poznat pravdu. Pomoz mi pochopit, co mi chceš říct. Pomoz mi i ve víře v tebe a dej, abych osobně mohl poznat tvoji lásku a odpuštění. Děkuji ti, že mou modlitbu slyšíš. Amen.

Teď se pojďme podívat na těch pět klíčových otázek!

Otázka číslo 1

Opravdu existují důkazy Boží existence?

Profesor svou třídu přivítal nezvyklou prosbou: „Kdo jste křesťané, prosím, postavte se.“

Hrstka studentů se postavila. Rozhlíželi se kolem sebe a divili se, proč byli vyvoláni.

„Kolik z vás už někdy *vidělo* Boha?“ zeptal se. Následovalo naprosté ticho.

„Už někdo z vás *slyšel* Boha, jak k vám mluví?“ pokračoval. Opět ticho.

To mu dodalo odvahy, a tak položil poslední otázku: „Už někdo z vás někdy *cítil* Boha, *ochutnal* Boha nebo si na něj *sáhl*?“ A ticho mezi mladými křesťany pokračovalo.

„Myslel jsem si to,“ dodal sebejistě. „Chci, abyste si něco zapamatovali. Toto je vědecký seminář. Zde

nevěříme v nic, co jsme ještě neviděli, neslyšeli, necítili, neochutnali nebo čeho jsme se nedotkli. Podle mě tedy Bůh neexistuje. Teď se posadte a o tom vašem Bohu nechci v tomto semestru nic slyšet.“

Trochu vyděšení studenti si zase v tichosti sedli. Všichni kromě jednoho. Profesor si všiml studenta, který pořád ještě stál, a trochu zamračeně se zeptal: „Co chcete?“

„Ještě před tím, než se posadím, mohl bych vám položit jednu otázku?“ zeptal se student. „Pane profesore, už jste někdy viděl, slyšel, cítil, chutnal nebo se dotýkal svého vlastního mozku?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl profesor. „Proč se ptáte?“

„Protože na základě vámi zmíněných pravidel bych pak musel usoudit, že žádný nemáte!“ odpověděl student moudře a zase se posadil na své místo. (Neptejte se mě, jakou známku dostal na konci semestru!)

Člověk bez mozku

Je pravda, že všichni věříme v mnoho věcí, které jsme osobně neviděli, neslyšeli, necítili, neochutnali ani se jich nedotkli. Právě v tuto chvíli jste obklopeni rádiovými vlnami, o kterých byste ani nevě-

děli, pokud byste se spoléhali pouze na svých pět základních smyslů. Už jste někdy viděli atom? A co třeba gravitaci, když už jsme u toho, už jste někdy viděli vítr?

Každý den jsou lidé odsuzováni za zločiny, které spáchali na základě zdrcujících důkazů – za zločiny, při kterých je nikdo nepřistihl! Věříme historickým událostem ne proto, že jsme je sami na vlastní oči viděli, ale protože nám jiní lidé sdělili, co se stalo. Nejen v dějepise, ale i v zeměpise, v přírodovědě nebo v současném dění – většině z toho věříme na základě svědectví někoho jiného – spíš než na základě vlastního, osobního pozorování.

Podobně jako existují důkazy o rádiových vlnách, gravitaci, větru – a dokonce i o existenci profesorova mozku – člověk se musí ptát, zda existují důkazy o Boží existenci. Já věřím, že ano.

Odkud se to všechno vzalo?

Už jste se někdy setkali s hodinářem? Většina z nás možná ne. A víte, že hodináři existují? Určitě víte! A jak to víte? Podíváte se na své zápěstí, uvidíte hodinky a usoudíte, že tento úžasný malý nástroj nemohl vzniknout jen tak sám od sebe. Musel ho někdo vyrobit. Ten někdo se nazývá hodinář.

Totéž platí, když se podíváte na budovy: víte, že existují architekti, stavitelé a tesaři. Podíváte se na auto a usoudíte, že existují výrobci aut. Podíváte se na knihu a usoudíte, že existují spisovatelé. Nezáleží na tom, jestli jste se s nimi už někdy potkali. Jejich existenci dokazují jejich výtvo-ry.

Stejně jako hodinky jsou důkazem existence hodináře, jako budova je důkazem existence architekta a kniha existence spisovatele, je stvoření důkazem existence stvořitele.

To je jeden z nejzákladnějších zákonů vědy – zákon o příčině a následku. Stvoření nám však říká více než jen to, že existuje stvořitel. Něco nám říká i o něm samotném.

Zamysleme se například nad tím, že prvotní příčina nekonečného prostoru musí být nekonečná. Prvotní příčina nekonečné energie musí být všemohoucí. Prvotní příčina nekonečné komplexnosti musí být vševědoucí a prvotní příčina nekonečného času musí být věčná.

Najednou si začneme uvědomovat, jaký tento stvořitel musel být – nekonečný, všemohoucí, vševědoucí a věčný.

Stvoření však zahrnuje ještě mnohem více. Ukazuje nám také, že prvotní příčina života musí být ži-

vá (nejen nějaká energie nebo „vyšší moc“). Prvotní příčina lásky musí být milující a prvotní příčina spravedlnosti musí být spravedlivá.

Najednou zjistíme, že stvoření okolo nás nám odhaluje některé zcela konkrétní věci o stvořiteli, a naše představa o Bohu se tím značně vyjasňuje. Nevidíme pouze Boží existenci, ale také to, že je to živá, osobní a morální bytost.

Kdo stvořil stvořitele?

Bohužel skeptika to sotva přesvědčí. Většinou se v tomto bodě snaží namítnout: „Jestliže všechno potřebuje stvořitele, kdo tedy stvořil Boha?“

Odpověď je jednoduchá: „Boha nestvořil nikdo!“ Bůh je věčný a existuje sám od sebe. Když říkáme, že každá příčina má i následek, vztahujeme to na fyzický vesmír. Bůh je duch – není ve fyzické sféře. Stejně jako se Bůh nepodřizuje gravitačnímu zákonu nebo časoprostorovému kontinuu, tak se nepodřizuje ani fyzikálnímu zákonu o příčině a následku.

Někdo jiný by na tuto otázku mohl odpovědět tak, že všechno vzniklo prostřednictvím evoluce, náhodou. Nechci se pouštět do hlubších detailů debaty na téma evoluce versus stvoření. Chtěl bych jen podotknout, že i většina lidí, kteří věří v evoluci,

1 cm na druhém konci vesmíru nebo že by tyč atleta při skoku vysokém zůstala ještě 100 let stát na špičce, než by spadla!

Ti, kdo věří, že evoluce vysvětluje vznik vesmíru bez jakéhokoliv Božího zásahu, se musí vypořádat s několika dalšími obtížnými otázkami.

Například: Jak se z anorganické látky mohla stát živá hmota? Existují nějaké důkazy o tom, že by se to někdy stalo?

Pozorujeme-li přírodu, zjistíme, že hmota se postupem času stává neuspořádanější (roste entropie). Jestliže tedy svět vznikl bez vnějšího zásahu, jak se mohla hmota sama od sebe tak dobře uspořádat? Že by platila rovnice: chaos + čas = řád?

Je zde ještě mnohem více otázek, ale tyto dvě se zaměřují na skutečnost, že život v našem vesmíru je nesmírně komplexní a dobře uspořádaný – příliš komplexní na to, aby vznikl bez zásahu inteligentní bytosti, která za tím vším stojí.

Kulturní důkazy

Všimli jste si, že každá kultura, která kdy byla objevena, věří v nějakou vyšší, duchovní bytost? Přestože různé národy mají odlišné představy o této bytosti (kdo to je a jak vypadá), v dějinách tohoto

světa nenarazíte na žádnou kulturu, která by neuznávala nějaký druh vyšší bytosti. Proto je zcela na místě položit si otázku: Že by lidstvo věřilo v něco, co vůbec neexistuje?

Možná je nyní na místě uvést příklad toho, jak lidé nemohou uvěřit něčemu neuvěřitelnému. Když jsem chodil do školy, my Američané jsme se obávali velice reálné hrozby nukleární války. Dokonce jsme ve škole měli cvičení zaměřené na to, co dělat v případě jaderného útoku. Obávali jsme se, že pokud by k útoku došlo, stáli by za ním Sověti nebo Kuba. Pokud vím, nikdo se ve škole neučil, co dělat v případě, že by na USA zaútočilo jadernými zbraněmi Haiti. Proč? Protože Haiti nemělo jaderné zbraně. Nemůžete zaútočit něčím, co nemáte.

Většina lidí přemýšlí nad *možným* a nikoliv nad *nemožným*. Stejně tak je to i se skutečností, že lidé napříč celými dějinami přemýšleli o Bohu a posmrtném životě. Pro mě je to důkaz toho, že Bůh a posmrtný život skutečně existují.

Dalším důkazem Boží existence jsou zázraky. Nemám na mysli „zázrak východu slunce“ ani „zá-

zrak narození“. Mám na mysli opravdový zázrak, kde se stalo něco, co porušovalo přírodní zákony a co nebylo možné vědecky vysvětlit – kde Bůh osobně zasáhl do dějin lidstva.

Možná jste ještě nikdy neviděli zázrak, ale je mnoho lidí, kteří by přísahali, že už zázrak zažili. Zázraky jsou sice velmi vzácné a vymykají se přírodním zákonům, ale Bůh miluje lidi a chce být součástí jejich života, chce pro ně jen to dobré. Když Bohu otevřete svůj život a budete se pozorně dívat, možná spatříte zázrak i ve svém životě. (Více v kapitole 3.)

Když už mluvíme o ateistech...

Jak je patrné z diskuze o Boží existenci, důkazy jsou na straně těch, kdo věří, nikoliv na straně těch, kdo Boha popírají. Ve skutečnosti však zajdu ještě trochu dále. Tvrdím totiž, že být ateistou znamená mít iracionální a intelektuálně neobhajitelný postoj. Rád bych to vysvětlil.

Existují tři postoje vůči Boží existenci, které člověk může zastávat:

Teismus, který tvrdí, že Bůh existuje.

Agnosticismus, který tvrdí, že není možné vědět, zda Bůh existuje.

Ateismus, který tvrdí, že Bůh neexistuje.

Dovolte mi dokázat, že třetí postoj (ateismus) není racionální. Představme si tuto situaci: Sdělím několika lidem, že jsem někde ve městě schoval velice vzácnou stříbrnou dolarovou minci, a vyšlu je, aby ji šli hledat.

Když se o několik hodin později všichni vrátí, někteří z nich tvrdí, že ten stříbrný dolar našli. Tito lidé představují teismus (1. postoj).

Skupina dalších lidí naopak tvrdí, že jsou zmateni a že hledali všude, ale ten stříbrný dolar nenašli. Nicméně uznávají, že město je veliké a je možné, že dolar je schovaný někde, kde jej nehledali. Z toho důvodu nemohli říct, zda ten stříbrný dolar je, nebo není ve městě schovaný. Tato skupina reprezentuje agnostiky (2. postoj).

Třetí skupina lidí tvrdí, že dolar hledali, ale protože jej nenašli, jednoduše neexistuje. Tito lidé představují ateismus (3. postoj).

Přestože jiná skupina lidí tvrdí, že dolar našli, ateisté je považují za zmatené nebo dokonce oklamané. Když je druzí lidé vybízejí, aby zkoušeli hledat dále, ateisté to považují za marnost a ztrátu času. Když se jich pak někdo zeptá, zda prohledali každý kout a každou skryš ve městě, řeknou,

že to není zapotřebí – hledali už dost dlouho na to, aby věděli, že ten stříbrný dolar jednoduše neexistuje!

Zastřená logika

Na tomto přirovnání sami vidíte, že závěry prvních dvou skupin lze intelektuálně obhájit, ale závěr třetí skupiny nikoliv. Myslím, že i proto Isaac Asimov, jeden z největších ateistů, jednou prohlásil: „Roky jsem se snažil být ateistou z intelektuálních důvodů. Nakonec jsem si však uvědomil, že to není možné, a proto jsem se stal ateistou čistě z emocionálních důvodů.“

A které „emocionálními důvody“ to byly, že popíral to, co nemohl popřít intelektuálně? To Asimov neprozradil. Možná se cítil ukřivděně, protože měl za to, že ho Bůh zklamal nebo nemiloval. Možná věděl, že pokud by připustil Boží existenci, znamenalo by to i pro něho samotného, že by měl určitou morální odpovědnost, se kterou však nebyl ochoten se vypořádat. Kdo ví? Důležité je, aby *vám* „emocionální důvody“ nebránily uznat Boží existenci.

A pokud Bůh existuje, napadá vás něco důležitějšího než objevit toho, kdo to doopravdy je a co

má pro váš život připravené? Mě rozhodně ne! Proto se hned vydejme do 2. kapitoly, kde si povíme o způsobu, jak najít odpovědi na ty nejdůležitější otázky.

Otázka číslo 2

Bible – jen jedna z mnoha knih?

Nic jiného není tak daleko od pravdy. Podle kteréhokoli zvoleného kritéria Bible vyniká jako jedinečná kniha všech dob! Zvažte sami:

Bible byla první kniha, která byla kdy vytištěna. V roce 1454 Johannes Gutenberg vynalezl knihtisk a vytiskl Bibli. Jeden z nejdůležitějších lidských vynálezů spatřil světlo světa proto, aby se mohlo více šířit čtení Bible a aby byla dostupnější.

Od toho dne v roce 1454 až dodnes Bible stále zůstává nejpublikovanější knihou všech dob. Do roku 1930 se vytiskla miliarda Biblí, a tento počet se každých pět let zdvojnásobuje. Porovnejme to třeba s ohromným úspěchem, který zaznamenaly knihy o Harrym Potterovi. Tyto knihy v létě roku 2000

překonaly veškeré rekordy, když se během prvního týdne od vydání prvního dílu prodalo 3,8 milionů výtisků. Nicméně Bible se vydává v počtu 3,8 milionů výtisků každý týden! – Týden co týden, měsíc co měsíc, rok co rok, desetiletí co desetiletí. Neexistovala podobná kniha!

Bible byla přeložena do více než 2 400 jazyků a dialektů a tento počet se každý měsíc zvyšuje. Druhá nejvíce překládaná kniha je Deník Anny Frankové, kterou si lze přečíst v 67 různých jazycích. Bible znovu dokazuje, že jednoznačně vyniká mezi všemi ostatními knihami, které kdy byly napsány.

Zdroj, inspirace

Bible se stala inspirací pro mnoho světově významných vědeckých úspěchů. I přes údajný konflikt vědy a náboženství Bible samotná sloužila jako inspirace pro mnoho velkých vědců, jako byl Blaise Pascal, Charles Babbage, Galileo Galilei, Michael Faraday, Robert Boyle, Lord Kelvin, Johannes Kepler, Joseph Lister, Samuel Morse, Matthew Maury, Isaac Newton, Carl Linné... Tento seznam je téměř nekonečný.

Bible inspirovala také mnoho velkých společen-

ských hnutí. Snahy o zavedení lepšího vzdělání, růst gramotnosti, zrušení otroctví, získání občanských práv a péče o chudé a utlačované. Všechny tyto snahy mají svůj původ v Bibli.

Bibli bylo inspirováno i mnoho politických pokroků. Ať už to byl boj proti inkvizici, zastavení tyranie během zakládání amerického státu nebo pád komunismu ve východní Evropě; Bible často hrála důležitou roli v šíření svobody.

Bible se stala základem naší morálky, etického a právního systému. Desatero přikázání, „zlaté pravidlo“, kázání na hoře a známá kapitola o lásce (1. Korintským 13: „Láska je trpělivá, laskavá...“). Toto všechno představuje jednoduchý, ale zároveň hluboký základ pro morální chování, který nenajdeme nikde jinde.

Bible je zároveň nejvíce pronásledovanou knihou na světě. Nejen že stát pod vládou některých režimů pronásledoval lidi, kteří věřili Bibli, ale dokonce církve sama v některých dobách upalovala ty, kteří Bibli vlastnili!

Nikdy v historii ještě nebylo vynaloženo tolik peněz, času a úsilí k diskreditování Bible, jako tomu je v dnešní době – a přesto nikdy Bibli nevěřilo tolik lidí jako dnes.

Stále větší množství lidí nachází duchovní klid, vedení a pokoj právě v Bibli – více než v jakékoliv jiné knize. Bible je zdrojem síly, života a spásy. Bezpochyby měla a má velký vliv na více lidí než jakákoliv jiná kniha, která kdy byla napsána.

Samozřejmě že jedinečnost a vliv, kterou Bible má, ještě nezaručuje její pravdivost. Svědčí to však o takové důvěryhodnosti, v níž se ostatní knihy nemohou Bibli vyrovnat. Ať už se na to podíváte z jakéhokoliv úhlu, dojdete k závěru, že Bible není jen jedna z mnoha knih. Je to nejúžasnější a nejvýznamnější kniha, která kdy byla napsána.

Kdo napsal Bibli?

Bible je soubor 66 knih (39 ve Starém zákoně a 27 v Novém zákoně). Byla napsána v časovém rozpětí 1 500 let zhruba 40 různými autory původem ze všech možných společenských vrstev – jeden byl král, další pastýř, jiný zase lékař, někteří byli rybáři, historikové, proroci a teologové. Patřil mezi ně i jeden pracovník finančního úřadu (Matouš, výběřčí daní)!

Některé části Bible byly napsány v situaci, kdy byl autor v těch nejhroších podmínkách (ve vězení, ve velkém utrpení nebo čelil smrti). Jiné části zase

byly napsány během šťastných a radostných chvil života (po vítězství v boji; na svatební hostině; po narození dítěte).

Pisatelé psali třemi různými jazyky. Starý zákon byl napsán převážně v hebrejštině a menší úseky v aramejštině, Nový zákon v řečtině.

Většina pisatelů Bible nikdy nepotkala jiného biblického pisatele, a přesto je to jednotná a rozvíjející se kniha, která popisuje vztah Boha s lidmi. Skoro by si člověk myslel, že Bibli napsal jen jeden autor. Pokud si to myslíte, máte pravdu. Za těmito čtyřiceti lidskými autory stojí skutečný autor – Bůh.

Alespoň tak to tvrdí sami pisatelé Bible. Více než 2 000krát začínají výroky slovy: „Tak mluví Hospodin.“ Sami se prezentovali jako proroci nebo jako Boží mluvčí. Jednali, jako by měli zodpovědnost předat světu Boží poselství.

Měli ji? Opravdu byli Bohem pověřeni, nebo to byli lidé, kteří to sice dobře mysleli, ale žili v iluzi? Že by to byli podvodníci – spíše lháři než proroci? Anebo byli opravdu – jak o sobě tvrdili – těmi, které si Bůh vybral, aby skrze ně mluvil k lidem – dokonce i k vám a ke mně?

Osobně jsem poznal jen velmi málo lidí, kteří by si mysleli, že tito pisatelé záměrně lhali. Jejich spisy

inspirovaly druhé k bezúhonnosti a poctivosti – je nanejvýš nepravděpodobné, že by to napsala banda lhářů. Navíc se zdá, že oni sami chápali závažnost toho, co o sobě tvrdili. Žili v kultuře, kde nebylo vyššího závazku než ctít Boha. Když někdo sám sebe falešně prohlašoval za proroka, spáchal tak zločin, který se trestal smrtí. Úkol, který jim byl svěřen, přijali pokorně a zodpovědně.

Mohli mít dobré úmysly a přitom žít v iluzi? Každý člověk si může myslet, že má pravdu, a přitom se mýlit. Bibličtí pisatelé nám však podali zprávy, které jsou součástí dějin. Tvrdí, že byli očitými svědky některých událostí – dokonce i zázraků – a od nás očekávají, že přijmeme duchovní pravdy ve světle důvěryhodnosti, které dosáhli svými záznamy historických pravd. Není možné, aby zapisovali tyto historické pravdy s dobrými úmysly a přitom nepravdivě. Buď se to, o čem psali, stalo, nebo se to nestalo.

Ježíšovi učedníci mimo jiné například tvrdí, že proměnil vodu ve víno, uzdravil chromého člověka a zemřel na kříži. Buď se tyto události staly, nebo se nestaly. Pokud se nestaly, tito pisatelé by neměli dobré úmysly, ale naopak by lhali.

Takže nám zbývá jediná možnost: Pokud neby-

li úmyslně lháři a podvodníci, byli pravdiví svědci Božích zázračných činů a věrní poslové Božího poselství. Existují však o tom nějaké důkazy? Můžeme objektivně zkoumat, zda Bible je, či není přímo od Boha? Já se domnívám, že můžeme.

Objektivní důkazy

Když vezmeme všechna velká světová náboženství, dostaneme zhruba 26 knih, které jsou údajně inspirované Bohem (neboli byly dány od Boha). Bible se však od těchto knih zásadně odlišuje.

Samotná Bible obsahuje stovky proroctví, která se již naplnila. Jedině samotný Bůh má schopnost nám prozradit konec již na začátku. Tato proroctví zdaleka nejsou vydařené odhady nebo náhody. Odhalují nám konkrétní detaily od vzestupu a pádu velikých království až po osobní údaje jednotlivců, kteří byli součástí Božího plánu. Již stovky let před Ježíšovým narozením existovala proroctví, která se naplnila jeho narozením. Ve 4. kapitole se dozvíme, že starozákonní proroci předpověděli téměř každý důležitý aspekt jeho života.

Taktéž archeologie potvrzuje důvěryhodnost Bible, když ve Starém i Novém zákoně odkazuje na stovky měst, lidí a událostí. Dříve nebylo možné

mnoho z těchto historických skutečností potvrdit jinými historickými dokumenty, což skeptici využívali ke kritice přesnosti a důvěryhodnosti Bible. Nicméně ve druhé polovině 20. století to vypadalo, jako by každé kopnutí archeologa přivedlo na světlo nové důkazy potvrzující pravdivost Bible. Byla nalezena města, o nichž skeptici tvrdili, že nikdy neexistovala. V historických záznamech (například ve svitcích od Mrtvého moře nebo na hliněných deskách z Ebly) byla nalezena jména králů, proroků či vojevůdců, mnohými považovaných za mytologické postavy. Dnes máme doslova tisíce archeologických nálezů potvrzujících historické aspekty Bible a jejich počet stále roste.

Vezměme to osobně

Existuje ještě lepší způsob, jak potvrdit, zda Bible je, či není Boží slovo? Zkuste Bibli sami číst a zjistíte, jestli promlouvá k vašemu srdci a duši. Mnoho lidí se snaží číst Bibli od začátku, tedy počínaje knihou Genesis. Brzy pak uvíznou u dlouhých rodokmenů a seznamu lidí, jejichž jména ani nedokážou vyslovit, a podrobných pokynů ve Starém zákoně. Můžete však Bibli sami porozumět, pokud se budete řídit těmito základními principy:

Zaprvé, začněte číst Nový zákon knihou Evangelium podle Matouše (nebo jen Matouš). Zákony, oběti a rituály ve Starém zákoně mají ve studiu Bible také své místo, ale život a vyučování Ježíše Krista jsou dnes pro každého z nás důležitější. (Poznámka: Kniha Matouš začíná rodokmenem, ve kterém se odráží velká část historie. Pustíte-li se do čtení, klidně přeskočte prvních pár veršů a začněte narozením Ježíše Krista.)

Zadruhé, čtete Bibli v překladu, kterému je dobře rozumět. Pokud máte rádi komplikované vyjadřování, doporučuji starší překlad. V opačném případě zkuste novější překlad Bible. Obsah všech překladů je stejný – některé jsou však pro dnešní dobu lépe srozumitelné.

Zatřetí, poproste Boha, aby vám pomohl pochopit, co čtete. Bible je jediná kniha na světě, při jejíž četbě může být sám autor u vás a vysvětlovat vám význam své knihy. V jednoduché modlitbě poproste Boha, aby vám ukázal pravdu, abyste mohli pochopit, co tam píše. Řekněte mu, že jste ochotni ho následovat a věřit tomu, co vám jasně ukáže.

Začtvrté, naplánujte si jednoduchý rozvrh čtení. Nevzdávejte to hned. Vyčleňte si 10 až 15 minut denně – třeba ráno, během polední přestávky nebo

před spaním – a vydržte číst aspoň 30 dnů. Bude-
te překvapeni, kolik se toho za tuto krátkou dobu
dozvíte.

Bible změnila životy milionů lidí a ten váš může
změnit také! Nedlužíte sami sobě čtení Bible? Neo-
krádáte se o možnost zjistit, co vám říká?

Rozpory v Bibli?

Kdo by neslyšel, že Bible je plná chyb a rozporů? Jak
už bylo mnohokrát řečeno, mnozí mají za to, že je
to pravda, aniž by to blíže zkoumali. Koneckonců,
nemohou se přece všichni mýlit!

Svého času jsem na Marylandské univerzitě mí-
val dlouhé rozhovory s jedním skeptikem, který se
jmenoval Roger. Po týdnech diskutování a rozepří
mě jednou v pondělí ráno pozdravil s úsměvem od
ucha k uchu a řekl mi, že jsem ho motivoval ke čtení
Nového zákona. Byl jsem nadšen.

A poté – s ještě větší radostí – mi oznámil, že
v Novém zákoně našel 27 rozporů, které mi chce
ukázat. Pracně jsme prošli první, druhý a nako-
nec i třetí rozpor. Když jsme vzali v úvahu kontext,
všechny měly velice jednoduché vysvětlení, které
Roger neměl problém přijmout.

Ta vysvětlení byla tak jasná a zřejmá, že jsem se

ho nakonec zeptal, zda zmíněné rozpory našel sám, nebo mu je někdo ukázal. Rozpačitě přiznal, že ve skutečnosti Nový zákon vůbec nečetl; jen zkopíroval tento seznam z nějaké knihy, kterou napsal jiný skeptik.

Pokud Bibli důkladně studujeme v celém kontextu, nenarazíme na žádný rozpor v učení. Nicméně je potřeba pochopit význam tří slov: rozpor, paradox a tajemství.

Rozpor znamená, že „A“ i „opak A“ je v daném textu prohlášeno za pravdu; například kdyby se v Bibli na jednom místě psalo, že Ježíš je Syn Boží a jinde naopak že není Syn Boží. To by byl oprávněný rozpor. Kdybychom ovšem na jednom místě četli, že Ježíš je Boží Syn, a jinde, že falešný prorok sám sebe nazývá Božím Synem – to by rozpor nebyl. Jenom by to ukazovalo, že bychom falešnému proroku neměli věřit.

Paradox znamená, že něco na první pohled vypadá jako rozpor, ale po hlubším zkoumání se zjistí, že dané dvě skutečnosti se navzájem doplňují. Například Bible na některých místech uvádí, že Ježíš je Boží Syn, a na jiných místech o něm mluví jako o Synu Člověka. Skeptici by hned mohli namítnout: „Tak co tedy? Je to Syn Boží, nebo Syn Člověka?“

Odpověď zní: Obojí! Bible učí, že Ježíš byl plně božský i plně lidský. Je to skutečný Bůh a opravdový člověk. To je ten zázrak, křesťanům známý jako vtělení, který slavíme o Vánocích – v čase, kdy se Bůh stal člověkem. Abych to ještě více upřesnil: když Ježíš používal termín „Syn Člověka“, odkazoval na titul, který byl dán Mesiáši ve Starém zákoně (Daniel 7,13). Když sám sebe nazýval „Syn Člověka“, vlastně o sobě říkal, že má i božský původ.

Další, pro mnoho lidí matoucí paradox je Ježíšův rodokmen. Není potřeba jej zkoumat příliš důkladně, abychom zjistili, že rodokmen, který uvádí Matoušovo evangelium, je zcela odlišný od rodokmenu v Lukášově evangeliu. To člověk nemůže jen tak přehlédnout.

Ale znovu se nám nabízí poměrně jednoduchá odpověď: Ježíš měl dva rodiče. Rodokmen v Matoušově evangeliu patří jednomu z rodičů a rodokmen v Lukášově evangeliu zase druhému.

Ale jak víme, který rodokmen je matčin a který otcův? Odpověď je jasná, když známe témata jednotlivých knih:

Matouš nám ve svém portrétu vykresluje Ježíše jako Krále Židů. Jeho rodokmen nás proto vede k Josefovi, jakožto zákonnému pozemskému otci.

Marek píše o Ježíši jako o Hospodinově služebníku, a proto se o Ježíšově narození vůbec nezmiňuje.

Lukáš byl lékař a představuje nám Ježíše jako lidskou osobu. Píše mnoho o Ježíšově narození očima jeho matky Marie. Proto je správné domnívat se, že rodokmen v jeho knize patří Ježíšově matce.

Jan píše o Ježíši jako o Bohu, Božím Synu. Jeho popis Ježíšova narození začíná v minulosti, ve věčnosti: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“ Poté pokračuje slovy: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jan 1,1.14)

Poslední slovo, kterému musíme v této diskuzi porozumět, je *tajemství*. Tajemství je něco, co nedokážeme pochopit svým omezeným lidským chápáním, ale přesto to je pravda.

Příkladem může být diskuze o předurčení a svobodné vůli, jinými slovy: Předurčil Bůh naši budoucnost, nebo si každý z nás sám volí svou cestu? Věřím, že Bible učí oba tyto principy.

Kvůli svému omezenému lidskému rozumu můžeme jen stěží pochopit (mě nevyjímaje), jak obě tyto skutečnosti mohou být pravdivé. Nicméně problém není v Bibli, ale právě v našich omezených lid-

ských schopnostech. Žijeme jen dočasně ve světě, který nebude trvat věčně. Toto je nekonečná a věčná pravda. Proto ta naše zmatenost.

Rád bych vám poradil, jak zacházet s potížemi v Bibli: Nedopusťte, aby něco, čemu v Bibli nerozumíte, zabránilo tomu, abyste věřili, čemu rozumíte.

Přece bychom nedovolili žákovi 4. třídy, aby odmítl veškerou matematiku jen proto, že nerozumí derivacím a integrálům. Řekli bychom mu: „Uč se sčítat, odčítat, algebru a geometrii a jednoho dne budeš rozumět i derivacím a integrálům.“

Pokud však jde o Bibli, někteří lidé odmítají věřit jen něčemu, když nedokážou věřit všemu. Říkají: „Když nedokážu pochopit předurčení, tak nebudu věřit ani tomu, že Bůh existuje!“ Pokud takto přistupujete k učení, pravděpodobně z vás nikdy křesťan nebude. (A pravděpodobně ani v matematice nebudete moc dobří!)

Ano, Bible obsahuje několik tajemství a ještě více paradoxů. Pokud ji však skutečně poctivě studujete, myslím, že neobjevíte žádné rozpory.

Pouze lehkověrnost?

Lidé se mě často ptají, jestli nejsem lehkověrný, když věřím něčemu jen proto, že je to napsáno v nějaké knize. Ne, nejsem a doufám, že vy také ne.

Na druhou stranu je potřeba říct, že většinu toho, co vím, jsem se naučil z knih. Vsadím se, že skoro všechno, co víte z dějepisu, přírodovědy, matematiky atd., jste se naučili právě z knih. Místo abychom se nechali vést svými proměnlivými pocity, můžeme se obrátit na časem prověřené a dokázané informace, které se díky knihtisku předávají z generace na generaci.

Bůh s lidmi komunikuje různými způsoby. Díky Božímu stvoření můžeme všichni cítit jeho velikost. Jsme vedeni jeho morálními pravidly, která nám jsou od narození vtisknuta do svědomí. Avšak nejobjektivnější a nejpřesnější způsob, kterým se nám Bůh zjevuje, je prostřednictvím Bible.

Mnoho generací v minulosti i dnes poznávalo a poznává Boha a měnilo a mění svůj život na základě toho, co se dočetli v Bibli. Bible se v dějinách lidstva osvědčila a prošla testem spolehlivosti jako žádná jiná kniha. Mohli bychom důkladně studovat ty největší a nejlepší knihy lidstva, abychom zjistili, kterou z nich nám Bůh dal. Nedovedu si představit jinou knihu než Bibli, která by změnila tolik životů a zároveň byla tak mocná a důvěryhodná. Vy ano?

Dále se podíváme na to, co tato kniha říká

o jednom tématu, o němž se v dnešní době velice často diskutuje: Kdo rozhoduje o tom, co je dobré a špatné?

Otázka číslo 3

Nerozhoduji snad já sám o tom, co je pro mě dobré?

Vzpomínáte si na poslední katastrofu, která vás šokovala? Noviny a televizní zprávy v dnešní době stále útočí na naši citlivost. Média nás dennodenně zásobují ohavnými činy z celého světa.

Pozorujeme rozmáhající se korupci a zlo a zároveň jsme bombardováni ještě jedním poselstvím. Jakým? „Nesudte! Žijte a nechte žít! Nikdo nemá právo říct, že chování druhého je nevhodné, špatné či zlé.“

I když většina lidí některé věci jasně odmítá, toto poselství tolerance je tak pronikavé, že nás vede k zamyšlení, zda vůbec ještě existují „špatné a správné“ věci.

Existuje něco, co je zkrátka špatné pro všechny

lidi, ve všech situacích a za všech okolností, nebo se může každý za sebe rozhodnout, co je pro něj správné?

Podle moderní filozofie morálního *relativismu* není nikdy nic absolutně správné, nebo špatné – vždycky záleží „ještě na něčem“. Bible na druhou stranu učí, že existují *absolutní* morální hodnoty, určité věci jsou *za všech okolností* vždy správné, nebo špatné. I když někteří lidé obhajují i ty nejhorší zločiny, zdravý selský rozum nám říká, že vražda, znásilnění, nevěra, krádež, podvod a jiné zločiny jsou vždy špatné.

Zlaté pravidlo

Biblická norma absolutních morálních hodnot je také známá pod pojmem „zlaté pravidlo“: Jednejme s lidmi tak, jak bychom chtěli, aby oni jednali s námi. Proti tomu opravdu neexistuje žádný spolehlivý argument. Muž totiž klidně může ospravedlňovat své cizoložství, jistě by ovšem byl pobouřen, kdyby někdo jiný cizoložil s jeho manželkou. Někdo může omlouvat, že kradе, ale určitě by považoval za neomluvitelné, kdyby naopak někdo jiný něco ukradl jemu.

Toto zlaté pravidlo je založeno na nejvyšším morálním principu ze všech – na sebe obětující lásce.

Přestože se písně a básně o lásce dotýkají našeho srdce, zároveň prožíváme vnitřní boj s vlastní sobeckostí. Sobectví je podstatou něčeho, co Bible nazývá hřích neboli porušení Božího zákona.

Někteří lidé věří v morální relativismus natolik, že obhajují i chování, které jednoduše obhájit nelze. Přednáším na vysokých školách, kde se filozofie morálního relativismu často vyučuje (a ještě více praktikuje!). Vždy se najde alespoň jeden student, který je absolutně přesvědčen o tom, že nic absolutního neexistuje.

A co Hitler?

Domnívám se, že nějaký extrémní příklad by dokázal znázornit, že existuje i něco absolutního. Proto se obvykle ptám, co si lidé myslí o Adolfu Hitlerovi. Byl to špatný člověk? Byl zlý? Jsi připraven jej morálně odsoudit?

Udivuje mě, jak často zastánci morálního relativismu odmítají vykonat takový soud. Ve skutečnosti je jejich filozofie vede k tomu, že vyřknou něco, co je naprosto šílené (omluvte můj úsudek)!

Někdo například řekne: „Hitler by příliš nezapadal do našeho sociálního obrazce.“ Další namítne: „Dobře, je pravda, že bych nikdy neudělal to, co

udělal on, ale stejně bych ho neodsuzoval.“ Jiný vysvětluje: „Nevím, jestli byl špatný, nebo ne. Nikdy jsem toho muže nepoznal.“ Další říká: „Hitler nebyl špatný, byl jen nemocný.“

Nejvíce mě znepokojila odpověď, kterou jsem na tuto otázku dostal od studentky ze Southern Illinois University, která patřila k hnutí New Age. Řekla: „Hitler ve skutečnosti jednal na základě vnitřního přesvědčení. Byl sám sobě věrný. Mohli bychom tedy říct, že v tomto ohledu byl Hitler lepší osobou než většina z nás.“

Nikdo nemůže popřít, že Hitler nebyl „sám sobě věrný“. Můžeme však uvést docela dobrý argument, proč v Hitlerově případě „být věrný sám sobě“ nebylo dobré.

Vy si ovšem nemyslíte, že by Hitlerovy činy byly v pořádku, nemám pravdu? Nicméně pokud Bůh ani jakékoliv absolutní morální hodnoty neexistují, proč by byl Hitler „špatný“?

Koneckonců německá vláda uznala Hitlerovo jednání jako legální. Zákon jeho teror podporoval. Hlas lidu rozhodl o jeho zvolení. Jeho činy mu bez problému procházely (alespoň na chvíli). Hluboko v srdci zřejmě cítil, že dělá správnou a dobrou věc a že jednou bude oslavován jako hrdina. Jednal tedy

podle všeho správně? Doufám, že odpovíte hlasitě: „Ne!“

Pokud odpovídáte „Ne!“, pak také připouštíte existenci některých absolutních morálních hodnot. A přestože jsme ani já, ani vy nespáchali takové extrémní činy jako Hitler, i my jsme jednali sobecky a porušili absolutní Boží morální zákony.

Kdo definuje morální hodnoty?

Jak už víme z první kapitoly, existuje mnoho důkazů Boží existence. Kdyby Bůh neexistoval a každý z nás by byl jen vyšší formou života, zřejmě bychom mohli sami rozhodovat o svých vlastních morálních hodnotách. Nicméně pokud Bůh existuje, definice morálních hodnot náleží jemu, ne nám.

Bible neučí pouze to, že Bůh existuje, ale také to, že každý z nás byl stvořen podle jeho obrazu. To neznamená, že fyzicky vypadáme jako Bůh, ale že jsme stvořeni podle jeho morálního obrazu. Pokud jde o morální hodnoty, jsme stvořeni, abychom byli jako Bůh.

Bůh nám například nedal přikázání „Nezabíješ!“ jenom proto, že chtěl vymyslet nějaké libovolné pravidlo. Řekl nám, abychom nezabíjeli, protože dárce života je on. Stejně tak je Bohem pravdy,

a proto i od nás požaduje, abychom byli pravdomluvní a upřímní.

Pokud je Bůh ve své podstatě láska, pak kdykoliv jednáme sobecky – místo abychom jednali na základě lásky k druhým – selháváme a nejsme odrazem jeho obrazu. Jak už jsme si řekli dříve, Bible označuje neschopnost odrážet Boží morální podobu jako „hřích“. V Bibli se dokonce píše, že odrážet Boží podobu je něco krásného, ale také říká, že „všichni zhřešili a postrádají Boží slávu.“ (Římanům 3,23)

Bůh nám v Bibli opakovaně zjevuje, jaký je, a jací bychom měli tím pádem být i my. Možná nejznámějším a neosvědčenějším vyjádřením Božích morálních hodnot je seznam, který je běžně znám pod pojmem “Desatero”.

Desatero

Desatero přikázání je mnohem více než jen známý film s Charltonem Hestonem v hlavní roli. Tato přikázání tvořila základ západní kultury a právního systému. Mimoto mnoho lidí doufá, že se jejich dodržováním dostane do nebe. Desatero se také v USA stalo „ožehavým tématem“ poté, co se mnoho škol a institucí muselo rozhodnout, jestli ho chtějí vyvěsit, nebo odstranit. Přes všechny ty-

to diskuze jsem zjistil, že většina lidí nedokáže vyjmenovat ani polovinu z deseti přikázání! A co vy? Pamatujte, že je to velice důležité. Bůh od člověka očekává, že se touto normou bude řídit, a podle něj bude člověka také soudit. Proto se na jednotlivá přikázání podíváme a vysvětlíme si, co znamenají. Desatero přikázání najdeme v knize Exodus 20,1-17.

1. „Já Hospodin jsem tvůj Bůh... Nebudeš mít jiné bohy vedle mne.“

Jednoduše řečeno Bůh požaduje, aby naším „Bohem“ byl jen on sám. Očekává od nás, že ho budeme milovat stejně, jako on miluje nás, a nebudeme nikoho ctít tolik jako jeho. To není od Boha sobecké ani egoistické; je jednoduše správné, abychom vy i já milovali a ctili toho, kdo nám dal život a navěky vládne celému vesmíru.

2. „Neuděláš si tesanou modlu ani jakékoliv zpodobení toho, co je nahoře na nebi nebo dole na zemi či ve vodě pod zemí.“

Chceme Boha znát a milovat proto, že je takový, jaký je. Bůh nám nedává svobodu v tom, že každý

o něm může věřit, čemu chce. Očekává od každého z nás, že ho budeme skutečně hledat, a pokud to budeme dělat, slíbil, že nám ukáže, jaký doopravdy je.

V dnešní době existuje mnoho pohledů na to, jaký Bůh ve skutečnosti je. Setkáváme se s různými názory – od představ o nějaké „vyšší moci“ až po pouhou pohádkovou bytost. Některá náboženství věří v existenci více bohů. Pro některé lidi je „bůh“ samotná příroda; pro jiné je jejich „bohem“ sex, peníze, moc nebo láska. I mezi lidmi, kteří věří v Boha Bible, se najdou tací, kterým se některé Boží vlastnosti nelíbí, a proto si „přetváří“ Boha ke svému vlastnímu obrazu.

Toto přikázání je životně důležité, protože člověk se nakonec stane takovým, jak to odpovídá jeho představě o Bohu. Hluboko uvnitř každého z nás je touha po „uctívání“. Uctívání není omezeno pouze na to, co se dělá v kostelech, synagogách nebo mešitách. Uctívání znamená obdiv a uznání. Současně s tím, jak člověk chápe Boha a uctívá Ho, bude růst a blížit se jeho podobě. Pokud však obdivuje nebo uznává něco jiného než Boha, bude se nakonec také blížit podobě tohoto nepravého „boha“.

3. *„Nebudeš brát jméno Hospodina, svého Boha, nadarmo, protože Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo bere jeho jméno nadarmo.“*

Toto přikázání se velice často porušuje pouhou lehkomyšlností. Mnoho lidí se rozčiluje slovy „Bože“ nebo „Ježíši“, aniž by nad tím přemýšleli. Když se jim nepovede zkouška ve škole; když zapomenou zaplatit nějaký účet; když jedou autem a někdo je drze předjede nebo když chtějí vyjádřit zlobu či znechucení nad nějakou situací, vykřiknou Boží jméno.

Když slyším někoho vykřiknout Boží jméno nadarmo, často řeknu: „Co?“ – jako kdybych ho přeslechl. Jeho zmatený výraz prozrazuje, že nad tím nepřemýšlel – prostě takhle nadává ze zvyku. A právě to znamená „brát jméno Hospodina nadarmo“ – vyslovit jeho jméno bezmyšlenkovitě, lehkomyslně, aniž bychom mu projevíli úctu.

Pro mnoho lidí není Boží jméno nic víc než způsob, jak vyjádřit zlobu či znechucení. Mnoho let jsem si myslel, že nadávání je „cool“. Když jsem byl se svými přáteli, používal jsem mnoho různých frází, které bych nikdy nevyslovil před svou matkou. Místo abych ctil Boha za to, jaký je, projevoval jsem napros-

té opovrzení vůči jeho jménu. Ježíš řekl, že naše slova ukazují, co máme ve svém srdci. Kdybyste sami slyšeli, co o Bohu říkáte, co by to prozradilo o vašem srdci?

Mimochodem, všimli jste si někdy toho, že jako nadávka se používají pouze křesťanská označení pro Boha? Všude, kde jsem cestoval, jsem vždycky slyšel „Bože“, „Pane“, „Ježíši“ a „Kriste“. Nepamatuji si, že by nám někdy učitel ve škole vracel testy a některý z mých spolužáků zařval: „Ach, Buddho!“ Taky jsem ještě neslyšel, že by někdo nadával: „Alláhu!“ Možná je to tím, že největší nepřítel našich duší (ten, který zná jméno toho jediného, pravého Boha) má radost, když nadáváme těmito jmény, a jiná jména ho tolik nezajímají.

Nejděsivější na tomto přikázání je skutečnost, že i když lidé toto přikázání nevědomě každodenně porušují, je to jediné z Desatera přikázání, kde Bůh ve stejné větě ještě přidává výhrůžku: „...protože Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo bere jeho jméno nadarmo.“ Máš strach? Měl bys ho mít! Čti však dále – v dalších kapitolách se dozvíme, co s tím máme udělat.

4. „Pamatuj na sobotní den, abys ho posvětil. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci, ale

sedmý den je sobota patřící Hospodinu, tvému Bohu. Nebudeš dělat žádnou práci.“

Toto přikázání nám připomíná skutečnost, že sám Bůh je zdrojem života. Máme si každý týden vzít jeden den k duchovní a fyzické obnově. Den, kdy si budeme připomínat, že patříme Bohu, a budeme ho chválit. A přesto někteří lidé vzdorují Bohu natolik, že ho nedokážou poslechnout ani tehdy, když jim řekne, aby odpočívali!

Toto přikázání je skvělým příkladem, že Bůh nám dává přikázání z lásky, pro naše dobro. Svět je přeplněn vymoženostmi, které nám mají usnadnit a zpříjemnit život. Od mikrovlnek po mobily, počítače a auta. Stroje v dnešní době dělají spoustu práce, kterou dříve vykonávali lidé. V šedesátých letech 20. století vědci uvažovali o tom, co by lidé dělali se vším tím volným časem, který by jim počítače a stroje ušetřily! A přesto jsme v dnešní době více zaneprázdnění, uspěchaní a vystresovaní než kdy předtím.

Miliony lidí sužují psychické a fyzické nemoci, které jsou zapříčiněny stresem a starostmi. Ať už tomu věříte, nebo ne, není to tak dávno, kdy v neděli téměř nikdo nepracoval. Byl to den vyhrazený pro

církev a rodinu. Den, kdy lidé byli zdravější a šťastnější. Možná bychom si z našich předků měli vzít příklad.

5. „Cti otce svého a matku svou.“

Myslíte, že Bůh měl na mysli i pubertu, když nám dal toto přikázání? Určitě ano. Jsem si jist, že si byl vědom i toho, jak může být někdy těžké projevat svým rodičům úctu a respekt – ať už se nacházíme v kterékoliv fázi našeho života. Bůh nám přesto říká, abychom své rodiče respektovali a vážili si jich. Není to myšleno pouze všeobecně a nejde jen o situace, kdy s nimi souhlasíme – ale za všech okolností! Když v tom selžeme, znamená to, že jsme se dopustili hříchu, velice vážného hříchu.

Někdy lidé přemýšlí, zda má člověk povinnost ctít své rodiče i v případě, kdy své děti zneužívají. Ano, máme je dále ctít, protože jsou to právě oni, kteří nás přivedli na tento svět. Existují však i situace, kdy své rodiče máme sice nadále ctít, ale neměli bychom je poslechnout. Nejlepším příkladem je to, kdyby po nás rodiče chtěli, abychom hřešili. Je zjevné, že nemáme poslechnout své rodiče, kdybychom tím neposlechli Boha.

6. „Nezabiješ.“

Vím, co si teď myslíte: „Konečně jsme došli k přikázání, které jsem neporušil!“ Ano, všichni jsme někdy nadávali, nebrali ohled na den Boží, následovali falešné představy o Bohu a nečili jsme vždy své rodiče, ale aspoň jsme nikoho nezabili. Často se lidí ptám, proč si myslí, že by je měl Bůh pustit do nebe. Většina odpovědí se shoduje: „Nikdy jsem nikoho nezabil.“

Ovšem Ježíš poukázal na skutečnost, že Boží měřítko se nevztahují jen na naše skutky, ale i na postoj našeho srdce. Ježíš řekl:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: Neza vraždíš. Kdo by zabil, propadne soudu. Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se hněvá na svého bratra. Kdo by svému bratru řekl: ‚Raka‘ (tzn. prázdný), propadne veleradě. Kdo by mu řekl blázne, propadne ohnivému Gehenně.“ (Matouš 5, 21-22)

Boha zajímá naše srdce a naše motivy. Je sice chvályhodné, že jste nezabili nikoho, kdo vás třeba provokoval, ale Bůh se dívá i na to, co je v srdci člověka. Kdo z nás může říct, že není nikdo, koho by nenáviděl, že ještě nikdy nehledal odplatu, nikdy

nechtěl svými slovy zničit něčí pověst nebo nikdy nebyl žárlivý nebo závistivý? Tyto myšlenky, slova a skutky mají počátek v sobectví; nereflektují Boží lásku, kterou od nás očekává.

7. „Nesesmilníš.“

Bůh stvořil manželství a rodinu. Příkázání „Nesesmilníš!“ je zde proto, aby chránilo zásadní ustanovení a zajistilo milující a stabilní prostředí pro dospělé i děti.

Bible považuje smilstvo za přímý útok proti rodině. Stejně tak toto příkázání zakazuje sex mimo manželství a před ním. Někdy se zdá, že lidé jsou celé noci vzhůru a v posteli sní o tom, jak by toto příkázání porušili, aby přitom dále zůstali „technicky panenští“, „technicky věrní“.

Sledování pornografie, návštěvy erotických klubů nebo snění u četby romantických románů v sobě možná nezahrnuje fyzické smilstvo, ale jinými slovy tím „krmíme“ své sobecké a cizoložné srdce. Bohu nestačí, že nesmilníme fyzicky. Bůh chce, abychom nesmilnili ani v mysli. (Věřím, že ani vašemu partnerovi by se to moc nelíbilo!)

Nechápejte mě špatně, sex není špatná věc – na-

opak je to něco úžasně krásného a dobrého. Bůh však odsuzuje zneužívání sexu. Vlastně hned první přikázání, které Bůh dal Adamovi a Evě, se také týkalo sexu. Řekl jim: „Plodte a množte se“ a nemyslel tím zahradničení ani matematiku! Když se pak Adam a Eva nadšeně řídili tímto pokynem, Bůh překvapeně neřekl: „Já jsem tím nemyslel tohle!“

Boží přikázání nám jsou dána z lásky. Přikázání ohledně sexuální věrnosti nám nedal proto, aby nás připravil o potěšení, ale naopak proto, aby nám zajistil život s celoživotním partnerem v intimitě a bez výčitek. V dnešní době mnoho lidí trpí emocionální bolestí. Napadá vás něco jiného, co způsobuje více bolesti a utrpení, než právě porušování přikázání ohledně sexuality?

8. „Nepokradeš.“

Nesmíme si vzít nic, co patří někomu jinému. Nezáleží na tom, jestli bereme něco drahého nebo levného. Nezáleží na tom, jestli krademe bohatým, kteří to nebudou postrádat, nebo chudým, pro které je těžké se s tím vyrovnat. Patří sem i podvádění při zkoušení nebo daňové podvody.

9. *„Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.“*

Bůh je pravdivý a my máme být také pravdiví. Je nám zakázáno o někom a někomu lhát. Toto přikázání také zakazuje pomluvy. Naše slova by měla být dobrá – za všech okolností!

10. *„Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“*

Není nic špatného na tom, když pilně pracujeme, abychom získali něco, co chceme. Toto přikázání nám ale zakazuje chtivě toužit po něčem, co nám nepatří. Dostává se k motivům našeho srdce a vyžaduje od nás, abychom byli spokojení. Je to obzvláště těžké zde, v materialistickém světě, kde jsme denně bombardováni reklamou na věci, které údajně potřebujeme k tomu, abychom konečně byli opravdu šťastní.

Toto přikázání jde ale ještě dále. Netýká se jen chtivé touhy po něčem materiálním, ale zahrnuje

i spokojenost s naším vzhledem, inteligencí, rodinným dědictvím, fyzickou postavou atd. Už jste někdy někomu záviděli jeho mozek nebo třeba vzhled? Pak jste porušili toto přikázání.

Velký problém

Jestliže bude Bůh soudit lidstvo podle těchto norem, stačí jeden pohled na tento seznam a vím, že mám problém – velký problém! Splněním tohoto seznamu lze dosáhnout 10 bodů – ale já jsem všechny porušil!

Kdyby tady náš příběh končil, museli bychom usoudit, že nemáme moc šancí dostat se do nebe. V zoufalé snaze, aby je Bůh přijal, se někteří lidé uchylují k náboženství, filozofii nebo žijí zdrženlivý život. Jiní doufají, že budou zachráněni, když vyváží své zlé skutky dobrými. Vždycky jsem si myslel, že Bůh nemůže poslat všechny lidi do pekla. Pokud bych se tedy nacházel mezi těmi nejlepšími 10–20 % lidí na světě, měl bych mít velice dobrou šanci dostat se do nebe.

V případě všech těchto přístupů však chybí jedna zásadní věc: Náš morální problém před Bohem zahrnuje mnohem více než jen špatné skutky, které jsme udělali. Problém je mnohem hlubší – jsme to-

tiž přirozeně sobečtí. A není žádný způsob, kterým bychom ho vy nebo já mohli sami vyřešit – a proto je nyní čas na naši čtvrtou otázku, která je zřejmě nejdůležitější ze všech.

Otázka číslo 4

Nebyl Ježíš jenom významný učitel?

Často přemýšlím nad tím, jak je tato otázka míněna. Myslí se tím, že Ježíš měl silný a přesvědčivý hlas, který lidi přiměl jednat? Myslí se tím, že měl dobrou řeč těla a přirozené charisma? Myslí se tím, že používal fascinující příběhy, aby obyčejným lidem pomohl pochopit neobyčejné duchovní pravdy?

Vzhledem k tomu, že nemáme žádný videozáznam, na kterém bychom viděli Ježíše mluvit, nikdy se to nedovíme. Teoreticky mohl mít i vysoký, křiklavý hlas a monotónní vystupování.

Je pravda, že Ježíš nebyl významný učitel díky způsobu, kterým vyučoval, ale díky svému poselství! A o čem mluvil tento významný učitel nejvíc? Učil o sobě!

Mnoho lidí si myslí, že Ježíš učil jen to, aby člověk byl milý a hodný – aby se staral o ty méně šťastné a aby svým nepřátelům nastavoval i druhou tvář. Ano, velice jasně vyučoval i toto. Jádrem jeho poselství však nebylo vyznání víry, nějaký nový způsob přemýšlení nebo nové zákony. Jádrem jeho poselství bylo to, kým je on sám a co přišel udělat.

Mnoho duchovních učitelů vyučovalo to, co považovali za duchovní pravdu. Oni sami však nebyli středem poselství.

Kdybyste například vyňali Mohameda z islámu, pořád by vám zůstal islám. Když vyjmete Buddhu z buddhismu, buddhismus pořád zůstává.

Pokud však vyjmete Ježíše Krista z křesťanství, nezůstane vám nic. O něm – a jen o něm – je celé křesťanství. Když tedy tvrdíte, že Ježíš byl významný učitel, musíte důkladně také zvážit, co vyučoval o své osobě a svém poslání.

Co o sobě tvrdil?

Co si myslíte o Ježíši? Kdo to byl? Byl to velice dobrý člověk, nebo byl více než člověk? Zamysleme se důkladněji nad některými tvrzeními, která sám o sobě pronesl.

„Já jsem chléb života, kdo přichází ke mně, nikdy

nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,35, ČEP) Chcete ochutnat opravdový život? Najdete ho v Ježíši.

„Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12, ČEP) Cítíte někdy, že život je, jako byste procházeli úplně tmavou místností – nevíte a ani nevidíte, co vám stojí v cestě? Ježíš říká, že vám „rozsvítí“, pokud ho budeme následovat.

„Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn.“ (Jan 10,9, ČEP) Přemýšlíte někdy nad tím, jak se dostat do nebe? Ježíš říká, že těmi dveřmi je on, ne jeho učení, jeho příklad, jeho organizace – ale sám Ježíš. Abyste vešli do nebe, musíte vejít skrze Ježíše.

„Já jsem dobrý pastýř. Dobrý pastýř položí svůj život za ovce... znám své ovce a ony znají mne.“ (Jan 10,11-14, ČEP) Chtěli jste někdy mít v životě po boku někoho moudřejšího a silnějšího, kdo by vás vedl? Ježíš je pastýřem vaší duše. Nejen že vás hlídá, ale on svou lásku k vám dokázal tím, že za vás položil svůj život.

„Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jan 11,25-26, ČEP) Přemýšlíte ně-

kdy nad tím, co se s vámi stane, až zemřete? Ježíš říkal, že každý člověk bude dále existovat i poté, co zemře – ať už v nebi, nebo v pekle. Ale těm, kteří opravdově věří v Ježíše, je zaslíbeno, že vstanou k věčnému životu v nebi.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ (Jan 15,5, ČEP) Už jste někdy viděli ulomenou větev? Zpočátku vypadá zdravě a v pořádku. Postupem času je však křehká, tvrdá a mrtvá – což je samozřejmé vzhledem k tomu, že je oddělena od zdroje života. Cítíte se také někdy, jako byste byli odděleni od zdroje opravdového života a jakoby vaše duše pomalu vysychala? Ježíš tvrdí, že s ním musíme být velice úzce propojeni, pokud chceme získat opravdový život a naplnit jej.

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“ (Jan 14,6, ČEP) Mnoho lidí věří, že existují různé cesty, které vedou k Bohu; někteří věří, že se k Bohu dostanou, když budou věřit v nějaké náboženství; jiní zase když budou následovat určitou filozofii; další zase věří, že se k Bohu dostanou, když budou druhým lidem prokazovat dobro. Ježíš však nic z toho neřekl. Ježíš učí, že tou jedinou cestou k Bohu je on sám jako osoba.

To nejsou jen nějaká „moudra o dobrém chování“ – jsou to opravdu mimořádná tvrzení! Kdo v lidských dějinách se odvážil o sobě říct něco takového? Jiní náboženští vůdcové o sobě možná tvrdili, že jsou proroci nebo učitelé, kteří byli sesláni na zem, aby nám ukázali, jak žít. Jen Ježíš však o sobě tvrdil, že je Boží Syn, který nám může odpustit naše hříchy a dát nám opravdový život – pro současnost i pro věčnost!

Logické závěry

Jestliže Ježíš o sobě tvrdil tyto úžasné skutečnosti, není možné věřit tomu, že byl pouze dobrý učitel. Buď byl blázen, ďábelský lhář, nebo nejegocentričtější a nejarogantnější člověk, který kdy chodil po této zemi – anebo říkal pravdu a byl opravdu tím, za koho se prohlašoval.

Známý spisovatel a dříve agnostik C. S. Lewis ve své knize *K jádru křesťanství* (Návrat Domů, 2013, s. 70) říká toto:

„Rád bych lidem znemožnil vyslovit jednu hloupost, kterou často o Ježíšovi slyšíme: ‚Považuji Ježíše za velkého morálního učitele, nicméně nemohu přijmout jeho tvrzení, že je

Bohem.‘ Něco takového prostě nemůžeme vyslovit. Pouhý člověk, který by tvrdil podobné věci jako Ježíš, by nemohl být velkým morálním učitelem. Byl by to buď blázen – asi na takové úrovni jako člověk, který o sobě tvrdí, že je sázené vejce – nebo by to byl sám ďábel z pekla. Musíte se rozhodnout. Buď byl tento člověk Boží Syn, nebo to byl šílenec či něco ještě horšího.“

Máte důkazy?

Ježíš činil mimořádná prohlášení, a proto je férové také říct, že mimořádná prohlášení vyžadují mimořádné důkazy. Existují důkazy, které Ježíšova prohlášení podporují? Existují.

Důkaz naplněného proroctví

Například židovští proroci předpovídali stovky let příchod Mesiáše – Mesiáše, který bude nadějí tohoto světa a obnoví spravedlnost a mír a který všechny národy tohoto světa smíří s Bohem.

Proroci o Mesiáši mluvili velice podrobně. Předpověděli jeho původ, okolnosti jeho narození, jeho skutky, postoje a dokonce i to, jak na něj budou re-

agovat ostatní. Je to neuvěřitelné, ale Ježíš naplnil všechna jejich proroctví!

Byl to opravdu zázrak, že se všechna ta proroctví naplnila! Abychom si lépe uvědomili, jak fenomenální to je, Dr. Peter Stoner ve své knize *Science Speaks* (Věda mluví) spočítal, jaká je matematická pravděpodobnost toho, že by Ježíš naplnil byť jen osm proroctví úplnou náhodou. Stoner si k tomuto výpočtu nevybral žádná nejasná nebo diskutabilní proroctví. Vybral k tomu konkrétní proroctví, která jsou jasně srozumitelná, nejsou nijak sporná nebo taková, o kterých by většina lidí stejně řekla, že je Ježíš naplnil.

Zde je těch osm proroctví:

1. Narodí se v Betlémě. (Micheáš 5,2)
2. Bude mu předcházet posel. (Izajáš 40,3)
3. Do Jeruzaléma přijede na oslu. (Zacharjáš 9,9)
4. Bude prodán za 30 šekelů stříbra. (Zacharjáš 11,12)
5. Peníze získané za jeho zradu budou hozeny do Hospodinova domu a následně se za ně koupí pole od hrnčíře. (Zacharjáš 11,13)
6. Před svými žalobci bude mlčet. (Izajáš 53,7)
7. Jeho ruce a nohy budou probodeny. (Žalm 22,17)

8. Bude ukřižován společně se zločinci. (Izajáš 53,12)

Dr. Stoner nejprve vypočítal pravděpodobnost náhodného naplnění každého proroctví zvlášť. Poté tato čísla mezi sebou vynásobil, aby zjistil pravděpodobnost, že by jeden člověk náhodou naplnil všech osm proroctví. A výsledek? Pravděpodobnost $1:10^{18}$!

Jak si představit takové číslo? Stoner to znázornil tak, že vypočítal, jak velkou plochu by pokrylo 10^{18} stříbrných mincí.

Co myslíte, jak velký prostor by to byl? Větší než pokoj, ve kterém sedíte; větší než budova, ve které právě jste; větší než jakékoliv město nebo okres, ve kterém se zrovna nacházíte – je možná ještě větší než země, ve které zrovna žijete. Tolik stříbrných mincí by pokrylo celý stát Texas do výšky 60 cm!

Přemýšlejte o tom! Pravděpodobnost toho, že by člověk náhodou naplnil osm vybraných proroctví z těch, které naplnil Ježíš, je stejně vysoká jako pravděpodobnost, že byste si v Texasu zcela pokrytém 60 cm vysokou vrstvou stříbrných mincí hned na první pokus náhodně vybrali tu jedinou správnou minci – takže prakticky nemožné! Při té-

to pravděpodobnosti bych na to rozhodně nevsadil svůj život!

Důkazy v zázracích

Vedle všech těch proroctví o Mesiáši Ježíš sám předkládá důkazy tím, že dělal zázraky. Žádný náboženský vůdce nikdy neudělal takové věci jako Ježíš. Přímo na veřejnosti, že to všichni viděli. Ježíš:

Uzdravoval chromé, takže chodili; slepé, aby viděli; hluché, aby slyšeli; a němé, aby mluvili.

Křísil lidi z mrtvých – dokonce i jednoho muže, který byl už čtyři dny pohřben.

Proměnil vodu ve víno.

Pouze několika chleby a rybami nasýtil tisíce lidí.

Pouhým slovem utišil velikou bouři.

Tyto zázraky se nestaly jen v legendách nebo mýtech. Očití svědci tyto události zaznamenali – a uvedli konkrétní jména, čas a místo, kde se to stalo. Tyto záznamy jsou historicky přesné a uvádějí se jako důkazy, které podporují výroky Ježíše Krista.

Další důkaz: Způsob, jak zemřel

Další důkaz, který potvrzuje Ježíšovy výroky, je způsob, jak zemřel. Ježíš věřil tomu, co učil až na

smrt. Většina duchovních vůdců zemřela přirozeně – ať už stářím nebo nemocí. Ježíš byl zavražděn ve věku 33 let, a to právě kvůli tomu, co vyučoval.

Ježíš patří mezi velice malou skupinu lidí v dějinách lidstva, kteří byli souzeni a popraveni kvůli tomu, co o sobě tvrdili. Prohlašoval, že je Mesiáš, Syn živého Boha a náboženští vůdci té doby to jednoduše odmítli přijmout. Nakonec odsoudili Ježíše za rouhání, protože – podle jejich názoru pouhý člověk – sám ze sebe dělal Boha.

Ježíš se kruté popravě mohl velmi jednoduše vyhnout. Stačilo říct, že o sobě neříkal, že je Boží Syn, a vysvětlit náboženským vůdcům, co tím vlastně myslel. To však neudělal. Naprosto přesně věděl, kým je, a náboženští vůdci zase přesně věděli, za koho se prohlašoval. Ježíš se nepokoušel popírat svoji identitu, i když věděl, že ho to bude stát život.

Poslední důkaz: Jeho zmrtvýchvstání

Poslední mimořádný důkaz, který nám Ježíš dal, souvisel s jeho fyzickým zmrtvýchvstáním. Zde jsou tři fakta:

1. Ježíš žil.
2. Ježíš zemřel.
3. Ježíš byl pohřben.

A pak tu máme ještě čtvrtou skutečnost, která změnila běh dějin. Tři dny po jeho pohřbu byl jeho *hrob prázdný!* Jeho tělo bylo pryč!

Během následujících čtyřiceti dnů stovky lidí potvrdily, že Ježíše znovu viděli živého. Mluvili s ním, jedli s ním a dotýkali se ho. Ukázal se minimálně desetkrát, ať už jednotlivcům, nebo velkým (500 lidí) či malým skupinám. Ukázal se lidem, kteří byli shromážděni v domě, a také těm, kteří byli venku. Ukázal se lidem, kteří byli zpočátku skeptičtí ohledně zpráv o jeho zmrtvýchvstání, později ale šli a řekli světu, co se stalo.

Jeden z Ježíšových učedníků, který patřil ke skeptikům, byl Tomáš. Celý jeho svět se otrásl, když byl Ježíš ukřižován. To Tomášovi rozbilo sny a touhy. Rozhodl se, že se vrátí ke svému předchozímu životu a pokusí se získat zpět, co ztratil, když se rozhodl následovat Ježíše.

Když slyšel zprávy o Ježíšově zmrtvýchvstání, zavrdil své srdce a zcela rozhodně prohlásil: „Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ (Jan 20,25)

O osm dnů později se mu jeho přání splnilo. Učedníci byli shromážděni na jednom místě, dveře

byly zavřené a Ježíš stál uprostřed nich. Podíval se Tomášovi do očí a řekl: „Polož svůj prst sem, pohled na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!“ Tomáš na to odvětil: „Můj Pán a můj Bůh!“ (Jan 20,26-28) Můžete se spolehnout, že „nevěřící Tomáš“ pak už nepochyboval!

Chápete důležitost toho všeho? Bible říká, že Ježíš opravdu fyzicky vstal z mrtvých! Nejednalo se o „duchovní vzkříšení“ nebo o myšlenku, že i když ho zabili, „on s námi žije i dnes“, nýbrž o to, že jeho tělo, dříve ukřižované a pohřbené, nyní znovu žije!

Jak si ověřit, jestli se to doopravdy stalo? Stejným způsobem, díky kterému známe jakoukoliv jinou událost z historie – díky důvěryhodným očitým svědkům, kteří jsou ochotni vypovídat u křížového výslechu. Stejně jako je porotce po důkladném křížovém výslechu přesvědčen o výpovědi očitého svědka, tak nám Nový zákon dává spoustu přesvědčivých výpovědí očitých svědků Ježíšova zmrtvýchvstání.

Křížový výslech jeho následovníků však nebyl tak jednoduchý, jako stát proti špičkovému advokátovi v soudní síni. Jejich křížový výslech byl založen na tomto principu: buď přestanete mluvit o vzkříšení, nebo vám bude zabaven majetek, budete biti, uvězněni a nakonec umučeni.

A právě to se také stalo. Z dvanácti učedníků, kteří byli prvními svědky zmrtvýchvstání, se jedenáct mužů raději nechalo krutě umučit k smrti, než aby změnili svoji výpověď. Dvanáctý Jan mučení přežil, když byl vhozen do sudu s vařícím olejem; potom ho nechali o samotě na pustém ostrově, kde byl až do své smrti.

Nenechte si ujít, jaký to má dopad! Tito svědkové – lidé známí svou upřímností a bezúhonností – prošli křížovým výsledkem a nikdo z nich ani jedinkrát nezměnil svoji výpověď.

V dějinách lidstva se objevilo mnoho lidí, kteří zemřeli za to, že lhali. Kolik však znáte lidí, kteří dobrovolně zemřeli za něco, o čem věděli, že je lež? Když tito učedníci stáli před mučením a smrtí, nikdo z nich nevycoval a neříkal nic ve smyslu: „Možná jsme měli jen nějaké vidění“ nebo „Nejsem si úplně jistý, jestli to byl Ježíš“ nebo „Vlastně jsme si celý ten příběh vymysleli“. Každý z nich se až do svého posledního dechu věrně držel své výpovědi

Pokud jste upřímní, musíte připustit, že existuje dost důkazů, které by přesvědčily soud, že Ježíš opravdu vstal z mrtvých. Uvědomuji si, že se tomu těžko věří. Uvědomuji si, že lidé obvykle nevstávají

z mrtvých. Uvědomuji si, že jste nikdy neviděli nikoho vstát z mrtvých. Přesto nám důkazy přesvědčivě říkají, že Ježíš z mrtvých vstal. Já osobně tomu věřím!

A nejsem jediný, kdo tomu věří. Od té doby, kdy Ježíš přišel na svět, žil, zemřel a vstal z mrtvých, se svět zcela změnil. V něho samého věřilo a následovalo jej více lidí, než je tomu u jakéhokoliv jiného náboženského vůdce. Celé národy a kultury se vyvíjely pod vlivem jeho učení. Životy jedinců, skupin i celých národů se zcela změnily jen kvůli Ježíši. Vyčnívá jako nejvlivnější osobnost, která kdy žila. Vlastně by se dalo říct, že historie je „jeho příběh“.

Následující řádky se snaží vystihnout život i celkový vliv Ježíše Krista:

Jeden mladý muž, který se narodil v neznámé vesnici jako dítě venkovské ženy, do svých 30 let pracoval jako tesař a potom byl 3 roky učitelem na cestách. Nikdy nenapsal žádnou knihu. Nezastával žádný úřad. Nevlastnil dům. Neměl rodinu. Nechodil na vysokou školu. Nikdy necestoval dále než 300 kilometrů od svého místa narození. Nikdy neudělal žádný čin, které většinou patří k velkým osobnos-

tem. Neměl žádné pověřovací listy – jen sám sebe. Když dospěl v mladého muže, veřejné mínění se obrátilo proti němu. Jeho přátelé se rozutekli. Byl vydán svým nepřátelům. Prošel soudním procesem plným výsměchu. Byl přibit na kříž uprostřed dvou zločinců. Když umíral, jeho popravčí právě losovali o jediný majetek, který vlastnil – jeho plášť. Když umřel, byl pohřben v hrobě, který byl ze soucitu pouze zapůjčen od jednoho z přátel. Dvacet století od té doby uběhlo a dnes je ústřední postavou lidstva. Nepřeháním, když řeknu, že ani když sečteme dohromady veškeré armády, které kdy táhly do boje, veškeré námořnictvo, které kdy plulo na moři, veškerou vládní moc, která kdy rozhodovala, a všechny krále, kteří kdy vládli, dohromady neměli na člověka na zemi takový vliv, jako tento jeden jediný život.

Anonym

Jen dobrý učitel?

Přestože nikdy na světě nepůsobil takový učitel jako Ježíš, byl někým mnohem větším než jen učitel. Ježíš byl a stále je Pán a Zachránce, je řešením na-

šeho největšího problému. On sám je odpověď na duchovní a emocionální potřeby, které vzhledem ke svým vztahům máme. Přišel, aby nás opět dovedl ke vztahu k Bohu.

Mít vztah s Bohem – je to možné? Jaké by to bylo? Odpověď na tuto otázku budeme hledat v další kapitole.

Otázka číslo 5

Není nudné a omezující být křesťanem?

Nyní se dostáváme k dalšímu problému, který se mnoha lidem honí hlavou. Často si projdou první čtyři otázky a pak řeknou něco jako:

„Dobře, připouštím, že Bůh existuje a že Bible vypadá jako zajímavá kniha. Přiznávám, že jsem ve svém životě udělal několik špatných věcí, a rozumím, že za to Ježíš umřel. Možná se jednoho dne také dám na náboženství... ale ne teď. Jsem přece mladý a mám ještě celý život před sebou! Stát se teď křesťanem by bylo příliš omezující a nudné.“

Takto si mnozí představují život křesťana. Potkal jsem lidi, kteří si myslí, že stát se křesťanem znamená přestat dělat deset věcí, které máme v životě nej-

raději a naopak začít dělat deset věcí, které nemáme vůbec rádi – a to neustále!

Jeden mladý muž z vysoké školy v Ohiu mi řekl: „S tím křesťanstvím jsem to už jednou zkusil, když jsem byl na setkání mládeže, a přiznejme si: vy křesťané jste prostě strašně nudní.“ Na druhou stranu mi řekl, že on se ve svém volném čase rád „jen tak poflakuje“ nebo „dělá něco“. (No, není to úplně strhující?)

Kdo by se chtěl nudit?

Nikdo se nechce nudit. Utrácíme ročně miliardy dolarů, jen abychom se této obávané chorobě vyhnuli. Sledujeme nejnovější filmy s nejlepšími speciálními efekty, abychom se mohli smát, bát – nebo oboje najednou. Stahujeme nejnovější hudbu. Chodíme na koncerty nebo sportovní zápasy, a když se zrovna nic z toho nekoná, zapneme si televizi s velkoplošnou obrazovkou a nejlepší zvukovou soupravou, kde máme stovky kabelových kanálů. Lidé, kteří nás dokážou rozesmát, rozplakat nebo zaujmout, dnes dostávají opravdu velké peníze.

Nechápejte mě špatně. Neříkám, že tyto věci jsou špatné. Je však pravda, že všechny tyto formy zába-

vy jsou takto úspěšné z jednoho prostého důvodu – opravdu se nudíme!

Mnozí z nás se nudí v práci. Naše zaměstnání ztratilo vzrušení a smysl už před mnoha lety. Deně to však v práci vydržíme, protože potřebujeme domů přinést výplatu.

Jiní se zase nudí ve svých vztazích. Nějakým způsobem se do nich dostal chlad a stereotyp. Lidé, kteří byli naši nejbližší přátelé, se jednoduše odcizují, jen prostě pořád bydlíme ve stejném domě.

Naneštěstí se většina lidí snaží vypořádat s nudou nesprávným způsobem. Často se ptám lidí: „Co je opakem nudy?“ Většina řekne: „Bavit se.“ Lidé se snaží tu prázdnotu, kterou nuda přináší, zahnat tím, že své životy naplní zábavou. Aby znudění lidé zaplnili prázdnotu ve svém životě, často užívají drogy, sex nebo alkohol. Něco, co začalo neškodným „bavit se“, mnohdy končí tak, že se člověk nakonec cítí ještě osamělejší a prázdnější než na začátku.

Překonat nudu

Existuje lepší lék proti nudě. Věřím, že opakem nudy není zábava, ale *naplnění* – vědět, že náš život má význam a smysl.

Má tvůj život význam a smysl? Víš, proč jsi na

této zemi? Máš význam, který je hoden člověka stvořeného k Boží podobě – nebo se tvoje nejvyšší cíle v životě nijak neliší od cílů zvířat: přežít, užít si, rozmnožit se?

Bible tvrdí, že Bůh má plán s životem každého člověka a zná jeho smysl. „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.“ (Jeremjáš 29,11)

Pokud chcete zahnat nudu, nenapadá mě lepší způsob, než objevit Boží plán pro svůj život. Jakmile jednou budete vědět, proč vás všemocný Bůh postavil na tuto zem, začne se vám vyjasňovat vaše určení pro věčnost. Pak už na vás každý den bude čekat něco, na co se můžete těšit. Cílem už zřejmě nebude „bavit se“, ale nacházet smysl v každém novém dni. Stane se z vás *naplněný* člověk.

Hranice zábavy

Milióny lidí už zažily toto naplnění díky vztahu s Bohem. Dříve mi lidé často říkali, že se dokážu postarat o atmosféru na každé párty, a musím přiznat, že jsem opravdu uměl druhé bavit! Přesto si pamatuji, že jsem se často vracel domů a cítil se prázdný. Ležel jsem v posteli a přemýš-

lel, že život musí mít přece i jiný smysl než jen v zábavě.

Dokonce jsem se zapojoval do akcí týkajících se sociální práce a filozofických debat, ale nikdy jsem nenašel trvalé naplnění – dokud jsem nenašel Boha. Zažil jsem to, co říkal Blaise Pascal: „V srdci každého člověka existuje Bohem stvořené prázdné místo, které může zaplnit pouze Bůh skrze svého Syna Ježíše Krista.“

Samozřejmě existuje důvod, proč to vypadá tak, že křesťan si svůj život ani nemůže užít. Důvodem je, že Bůh zakazuje věci, které se zdají být zábavné. Bible otevřeně připouští, že hřích má své „pomíjející potěšení.“ (Židům 11,25) Avšak velké množství z těchto „pomíjejících potěšení“ si žádá velikou daň. Boží záměr s námi v sobě zahrnuje pravou a trvalou radost – bez jakýchkoli následků, které vyplývají z toho, že své životy naplnujeme hříchem, jehož potěšení nikdy není trvalé.

To nás vede k druhé polovině naší otázky: „*Není omezující být křesťanem?*“ Na tomto prohlášení je vlastně kus pravdy. Musím souhlasit, že v určitých směrech je život křesťana omezující. Bůh nám křesťanům říká, že některé věci nemáme dělat – v těchto věcech nás omezuje.

Důvod, proč nás Bůh v určitých věcech omezuje, je jeho hluboká a opravdová láska k nám. Dobrý rodič svému dítěti nedovolí dělat to, co je nebezpečné, a stejně tak nám Bůh dává svá přikázání, aby nás ochránil.

Například jeho zákaz nenávidět nám připravuje cestu k tomu, abychom druhé upřímně milovali. Zákaz sexuální promiskuity nám umožňuje mít krásný intimní vztah s vlastním manželem nebo manželkou. Jeho zákaz opíjet se nás chrání před tím, abychom dělali věci, kterých bychom po vystřízlivění litovali. Jak už jsme viděli dříve – Bůh má plán pro život každého z nás – a poslední, co by si přál, je to, abychom svůj potenciál promarnili.

Svodidla pro naše dobro

Myslím, že je na místě uvést nějaký příklad. Když jsem bydlel v jižní Kalifornii, občas jsme s rodinou jezdili do hor. Některé silnice vedly podél velice strmých svahů. Při pohledu doleva jsem viděl, že nám zbývá ještě pořádný kus cesty, než dorazíme na vrchol. Při pohledu doprava dolů do kaňonu jsem viděl, že už jsme velký kus cesty urazili. Vždy jsem pevně chytil volant s vědomím, že pokud by naše

rodinné auto sjelo z téhle úzké cesty, pád z vysokého svahu bychom nepřežili.

Bylo tu však něco, díky čemu byla naše situace bezpečnější a jistější. Svodidla! Byla tam proto, aby nás udržovala na cestě a chránila před jistou smrtí, pokud bychom sjeli z cesty. Dodávají nám jistotu, že se do cíle dostaneme v pořádku. Boží přikázání jsou jako svodidla. Je to „omezení“ pro naše bezpečí. Chrání nás, abychom nesešli z cesty. Když se na věci podíváme správným způsobem, budeme Bohu vděční, že nám tato svodidla dal. Jsou pro naše dobro, dal nám je z lásky; díky nim se dostaneme až „na vrchol hory“ a naplníme smysl svého života.

Naneštěstí mnoho z nás zná osobně lidi, kteří tato životní svodidla přeskočili a teď nás zvou, abychom se k nim také přidali. Volný pád ze svahu v dané chvíli možná nezní jako ten nejhorší nápad. Možná zní lákavěji, než ty nejextrémnější horské dráhy v zábavních parcích! Takoví lidé však jednoho dne dopadnou na dno a to bude konec jejich jízdy. Budou muset nést následky svého rozhodnutí. Budou se muset dívat na vrcholek hory zdola a uvidí, že zatímco jiní využili svůj skutečný potenciál, oni ho promrhali.

Zvláštní, jak to funguje

Otevřeně přiznávám: Jestli je vaším nejvyšším cílem v životě bavit se, tak se asi nebudete chtít stát křesťanem. Také vás ale musím varovat: pokud je vaším nejvyšším cílem v životě pouze se bavit, nakonec nebudete příliš šťastní. Jedna z důležitých životních pravd říká, že opravdové štěstí člověk nenajde v sobectví, ale naopak v nesobeckém dávání druhým.

Je třeba zralosti, abychom to pochopili. Když však sledujete příběhy lidí, kteří po dlouhou dobu prožívali opravdové štěstí a spokojenost, zjistíte, že se jedná o lidi, kteří se více zajímali o nesobecké dávání druhým, než o sobeckou touhu naplňovat vlastní potřeby. Lidé, kteří jsou zaměřeni pouze na sebe, nekončí šťastní, ale prázdní, a navíc za sebou také většinou zanechávají zničené vztahy.

To mě opět vede k tomu, čím jsem tuto knihu začínal. Všichni známe křesťany, kterým upřímně záleží na druhých, a zdá se, že jsou šťastní a naplnění. A teď vidíme, že tito lidé zřejmě opravdu nejsou tak úplně „mimo“. Křesťané mají spolehlivý, intelektuální a rozumný podklad pro svou víru v Ježíše Krista.

Jak jsme už viděli, důkazy o Boží existenci, spolehlivosti Bible a Ježíši Kristu jako ztělesněném Bohu jsou přesvědčivé. Nestačí však jenom tyto

informace vědět. Stejně jako vážně nemocnému člověku, který ignoruje lék, co mu dokáže zachránit život, ani vám informace z této knihy nepomohou, pokud se nerozhodnete tento „lék“ použít. Přečtěte si poslední kapitolu, abyste se dověděli, jak vám získané informace mohou pomoci ke změně ve vašem životě.

Závěr:

Nejdůležitější otázka ze všech

Snažil jsem se zodpovědět vaše otázky ohledně křesťanství a myslím, že teď mohu položit otázku já vám: Rozhodnete jste se pro víru v Ježíše Krista jako svého Pána a Zachránce?

Uznávám, že je to docela osobní otázka, ale zároveň si myslím, že je to nejdůležitější otázka, na kterou budete kdy odpovídat. Pojďme se pomocí toho, co jsme se dosud dověděli, znovu podívat o něco blíže na to, co to vlastně znamená:

Bible říká, že Bůh existuje a že je to skutečná osoba. Nikdo nenajde opravdový smysl života, dokud jej nenalezne ve vztahu s Bohem, stvořitelem a vládcem celého vesmíru.

Každý z nás zhřešil proti Bohu. Když se díváme na Boží měřítko, zjistíme, že jsme jeho zákon porušili – svými činy a ve svých myšlenkách.

Když člověk hřeší proti Bohu, nese to své důsledky. V Bibli se píše: „Jsou to vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha.“ (Izajáš 59,2) Záměrem bylo mít úzký osobní vztah s Bohem, ale došlo k tomu, že náš hřích tento vztah zcela zničil.

Kromě toho nás Bible varuje, že „mzdou hříchu je smrt.“ (Římanům 6,23) Nejen že jsme kvůli svému hříchu odděleni od Boha, ale je zde také nebezpečí, že budeme od Boha odděleni na celou věčnost, a to v místě, kterému se říká peklo.

Ježíš Kristus je mnohem víc než učitel, je Zachránce. Jako Boží Syn dobrovolně zemřel na kříži, aby zaplatil za naše hříchy. Protože mzdou za hřích je smrt, rozhodl se sám zemřít za naše hříchy – spravedlivý za nespravedlivé – proto, aby nás přivedl k Bohu.

To je největší projev Boží lásky k nám: my jsme byli vinni a zasloužili jsme si Boží odsouzení, Ježíš však vzal náš trest na sebe. Šel na kříž místo nás a nesl na sobě naše hříchy a trest, který jsme si zasloužili.

Ježíš prokázal své jedinečné postavení Božího Syna tím, že vstal z mrtvých. Díky jeho vzkříšení nemůže být pochyb o tom, že svou smrtí na kříži zaplatil trest za hřích, který jsme si zasloužili my. Porazil nepřítele nás všech – smrt!

Vaše odpověď

Ale jak to všechno může změnit váš život? Když jste teď slyšeli o Kristu, zbývají vám jen tři možné odpovědi:

Můžete Krista *odmítnout* a říct, že nemáte zájem, necítíte, že byste ho potřebovali nebo chtěli, aby byl vaším Pánem a Zachráncem.

Můžete Krista *přehlížet* a odkládat své rozhodnutí až někdy do budoucna. Může to být prospěšné, pokud potřebujete čas, abyste si uvědomili závažnost tohoto rozhodnutí a abyste si plně uvědomili, co děláte.

Nicméně toto je poměrně chabé rozhodnutí – odložit ho s nadějí, že jednoho dne Kristus prostě zmizí ze scény. Když to řeknu na rovinu, nerozhodnout se přijmout Krista má pro věčnost stejné následky jako jeho odmítnutí.

Nebo můžete Krista *přijmout*, a to vírou: Přijmout Ježíše jako svého Pána a Zachránce.

Bible nás učí, že můžeme k Bohu přijít skrze víru v Ježíše Krista. Než abychom spoléhali na své vlastní dobré skutky nebo náboženské snahy, kterými si chceme „zasloužit“ vztah s Bohem, věříme, že díky své smrti a zmrtvýchvstání nám Ježíš může nabídnout osobní vztah s Bohem. Odpuštění a smíření

s Bohem je příliš cenné, než aby bylo možné si je zasloužit, je třeba je přijmout jako dar od Dárce, který nás hluboce miluje.

Ten dar můžeme přijmout tak, že uvěříme v Ježíše Krista. Tato víra je však mnohem víc než intelektuální počin. Přijít k Ježíši jako k Zachránci znamená, že litujeme toho, jak jsme se prohřešili proti Bohu. Znamená to, že stojíme o Boží odpuštění a že chceme žít jinak než doposud. Víra v Ježíše jako Pána zahrnuje poznání, kým doopravdy je, a vpustit ho do svého života na místo, které mu patří.

Ti, kdo se rozhodnou pro víru v Ježíše Krista a přijmou ho, stanou se součástí něčeho mnohem většího, než je pouhé náboženství – vstoupí do osobního vztahu se samotným Bohem! Svým vlastním a jedinečným způsobem se každý stává milovaným Božím dítětem.

Máte s Bohem takový vztah? Uvěřili jste osobně v Ježíše Krista jako svého Pána a Zachránce?

Pokud ne, chtěl bych vás povzbudit, abyste to udělali hned. Bible slibuje, že „každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, bude zachráněn.“ (Římanům 10,13) Můžete s Bohem mluvit právě teď, například slovy této jednoduché modlitby:

Pane Bože, děkuji Ti, že mě miluješ a že ti na mně záleží. Vyznávám, že jsem proti tobě hřešil. Dělal jsem věci, za které se stydím a které už nechci dělat. Věřím, že Ježíš Kristus zemřel za moje hříchy a vstal z mrtvých. Tak ho teď přijímám jako svého Pána a Zachránce. Prosím odpusť mi a pomoz mi tě ode dneška následovat.

Snad jste se takto opravdu modlili a nyní věříte v Ježíše Krista jako svého Pána a Zachránce. Pokud ano, můžete si být jisti – na základě toho, co učí Bible – že vaše hříchy jsou odpuštěny a že jste navázali věčný, osobní vztah s tím, kdo vás tolik miloval, že za vás i zemřel!

Nepřestávejte dále růst

Je mnoho způsobů, jak dál růst ve svém osobním vztahu s Bohem. Nejprve bych vás chtěl povzbudit, abyste začali číst Bibli, jako by ji Bůh osobně napsal jako dopis přímo vám.

Tak jako v každém jiném vztahu, i v tomto se navzájem sblížíme komunikací – prohlubujte proto svůj vztah s Bohem tím, že s ním denně v modlitbě budete mluvit. Svěřujte mu všechno, co vám leží na srdci.

Jedna z nejdůležitějších věcí, kterou můžete udělat pro růst svého osobního vztahu s Bohem je trávit společný čas s jinými lidmi, kteří mají s Bohem také úzký osobní vztah. Proste proto Boha, aby vás dovedl do křesťanského prostředí, kde se lidé aktivně podílejí na zvěstování „dobré zprávy“ o Kristu dalším lidem, a začněte tam pravidelně chodit. Dále se ujistěte, že jste o svém rozhodnutí řekli alespoň jednomu blízkému příteli, kterého si vážíte, a je křesťan. Mohl by být obrovskou pomocí ve vašem růstu a vztahu s Bohem!

A nakonec vám chci poděkovat, že jste mi věnovali pozornost a že jsem vás mohl provázet těmito pěti zásadními otázkami. Když jsem psal tuto knihu, měl jsem z toho užitek a radost a doufám, že ona povzbudí a osloví také vás. Ať vám Bůh žehná a stává se pro vás čím dál tím více skutečným a vaše víra bude dnem ode dne silnější.

Dodatek

Jak jsem se setkal s Bohem

Opravdový vztah s Bohem! Znáť Boha osobně se mi zdálo tak nereálné! Všechno, co jsem kdy znal, bylo křesťanské náboženství, které lidem nabízelo opotřebovaného a neosobního Boha. I přes mé protesty a chuť se v neděli ráno vyspat se moji rodiče vždy snažili zařídit, abych byl ve sboru. Dnes oceňuju, jak mě vedli, abych si utvořil své vlastní hodnoty. Obzvláště v pubertě jsem však už neviděl důvod, proč chodit do sboru, když mně a ani ostatním moje přítomnost nic nepřinášela.

Během puberty jsem se vášnivě hnál za typicky americkými hodnotami (sportem, vzděláním, penězi a samozřejmě také za děvčaty). Toto se ve mně mísilo společně s duchovní touhou po odpovědích na otázky typu, proč žiju a jak bych měl žít. Proto jsem četl knihy, které mi měly pomoci najít odpo-

vědi. Mezi nimi byla klasická díla od Hermanna Hesseho, Johna Steinbecka a Kahila Gibrana. Tato duchovní náplň v mém životě mě svým způsobem chránila před mnoha zjevnými hříchy, kterých se dopouštěli mí přátelé. Zároveň jsem se však stal zranitelnější vůči jednomu z nejsmrtelnějších hříchů.

Tento hřích se u mě jasně projevil v létě roku 1972. Když jsem si jednoho večera prohlížel svoji poličku s knihami, všiml jsem si knihy s názvem Nový zákon. Považoval jsem se za křesťana, ale uvědomil jsem si, že jsem sám Nový zákon nikdy nečetl. Předpokládal jsem, že už vím všechno, co mi tato kniha může říct, a tak jsem hledal duchovní vedení v jiných knihách. Byl jsem nesmírně soutěživý člověk. Můj starší bratr už přečetl celou Bibli a já jsem nemohl dopustit, aby mě v čemkoliv porazil, odhodlal jsem se ji přečíst také.

Během několika minut jsem došel k třem významným závěrům.

1. Co jsem četl nyní, se neshodovalo s tím, co nám říkali v našem sboru. Bylo to živé a oslovovalo mě to, na rozdíl od mrtvých a nudných kázání ve sboru.
2. Bible se nedala srovnat s ničím jiným, co jsem kdy předtím četl. Měla jedinečnou autoritu.

Četbou jiných knih vyvstávaly otázky, Bible dávala odpovědi! Hluboko v sobě jsem věděl, že čtu něco vyššího než slova obyčejných lidí – byla to Boží zvěst pro mě.

3. Toho večera jsem se rozhodl, že chci žít tak, jak to učil Ježíš.

To ale ještě nebylo vše. O několik let později jsem četl 23. kapitolu Matoušova evangelia. Je to úsek, ve kterém Ježíš odsuzuje hřích náboženského pokrytectví. Odhaloval lidi, kteří se podobají „obíleným hrobům“. Navenek vypadají krásně, ale uvnitř je plno mrtvých lidských kostí. Stejně tak Ježíš řekl: „Navenek se zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost“. Toto odsouzení proniklo až do mého srdce a svědomí. Slova Ježíše Krista mi odhalila, že dobrota jen navenek nestačí. V Božích očích jsem byl ve svém nejhlubším nitru zlý člověk. Jiní mě možná považovali za „dobrého člověka“, ale Bůh viděl mé srdce. On ví vše nejlépe. Ten všemohoucí soudce mě prohlásil za člověka, který je vinen a odsouzen.

To bylo poprvé v mém životě, kdy jsem byl upřímně přesvědčen o tom, že jsem hříšník. Ne že bych si o sobě předtím myslel, že jsem dokonalý nebo bezchybný. Rozhodně jsem však necítil, že bych

si zasloužil takové označení, které Ježíš vyslovil na adresu náboženských pokrytců. Tehdy jsem věděl, že kdybych zemřel, půjdu do pekla.

Dalších několik týdnů mé duchovní hledání ještě zintenzivnělo. Často jsem v noci nemohl spát a jen tak jsem ležel a modlil se k Bohu, aby mi odpustil všechny mé hříchy, na které jsem si dokázal vzpomínat. Cítil jsem se od Boha odcizený a věděl jsem, že můj život bude prázdný, pokud s ním nebudu moci zažít osobní vztah.

Odpověď na tyto modlitby přišla, když jsem zjistil, jak je možné tu propast mezi mnou a Bohem překonat a jak mé hříchy mohou být odpuštěny. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16) Odpověď zněla: v Ježíši! Žádná nová filozofie, směr – ale osoba. Bůh poslal Ježíše Krista, abych nezahynul, ale měl věčný život! Když Ježíš umíral na kříži, nesl na sobě trest za hříchy, které jsem já spáchal a za které jsem měl být spravedlivě potrestán. Trpěl na mém místě. Vzal trest na sebe místo mě. Teď, když se odvracím od hříchu a vkládám svoji důvěru v Ježíše Krista, propast mezi Bohem a mnou je překonána. Teď mám opravdový vztah s Bohem!

Vždycky jsem míval tzv. „rozumovou víru“ v Krista (intelektuální chápání faktů a informací), ale nikdy předtím jsem mu opravdu ze srdce nedůvěřoval. Když jsem si však uvědomil, že jsem duchovně ztracený ve svém hříchu, spolehl jsem se na něj a on se stal mým Zachráncem. Pro mě to nebyl až tak emocionální zážitek, ale bylo to něco skutečného. Pozval jsem Ježíše do svého života a on mě nezklamal.

Ani v dalších letech, kdy jsem ho následoval, mě nikdy nezklamal a neopustil. Dodržoval své sliby a prokázal mi, že je skutečný a osobní.

Mám naději a modlím se, abyste i vy poznali a zažili tu lásku, odpuštění a život, který pro vás má připravený.

Tom Short

Pět klíčových otázek křesťanství

Překlad z anglického originálu:
5 Crucial Questions about Christianity
© 2001 www.5CrucialQuestions.com

Překlad: Lukas Mellwig
Není-li uvedeno jinak, biblické citáty jsou převzaty
Českého studijního překladu.

První vydání
2016 Křesťanské sbory
Šámalova 15a, 615 00 Brno

Korektury: Radka Tomášková
Sazba: Jan Vopalecký
Obálka: Lucian Binder, Marianheide, SRN
Tisk:

Veškerá práva českého překladu vyhrazena.
Tato publikace není určena k prodeji.

ISBN 978-80-905970-2-0